

ΚΑΛ

2

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΙ

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ
ΟΛΕΘΡΟΥ

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΟΛΕΘΡΟΥ

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ

Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ Μπέλλα μαζί με την πελώρια νέγρα υπηρέτριά της τη Χούλα και τον τρελλο-Χούπ με την εξημερωμένη και ρακάξα του τη Μανταλένα, περιμένουν το λευκό παιδί της ζουγκλας, τον Κάλ, να γυρίσει (*). Είναι όλοι τους λίγο ανήσυχτοι, γιατί τους έχει φοβίσει η έκφρασις του Κάλ που ήταν τόσο μυστηριώδης και παράξενη, λίγο πριν χα-

θή πίσω από τα δέντρα.

Μόνο ο αδιόρθωτος πυγμαίος με τα άσπεια λευκά μανικέτια και το επίσημο ψηλό καπέλλο, ο Χούπ, δεν έννοει να βάλει μαράζι στην καρδιά του για τίποτα. "Έχει άλλωστε όλους τους γύρω θάμνους τρελός από τη χαρά του που ξαναβρήκε τη Χούλα του. "Ότι φρούτο βρήκε, από μπανάνα μέχρι καρύδα των δέκα οκάδων της τόχει κουβαλήσει. "Ένας ολόκληρος λόφος σαν το μπόι της έχει σχηματισθή από φρούτα πλάι στη νέγρα Φρούτα που ο Χούπ ξέρει καλά: πώς η Χούλα τους έχει

(*). Διάβασε το προηγούμενο 1ο τεύχος του «ΚΑΛ», με τίτλο «'Ο θάνατος βασίλει!».

πολύ μεγάλη αδυναμία. Μὰ τώρα ἡ καημένη δὲν ἔχει ὄρεξι γιατί βλέπει στενοχωρημένη τὴν κυρία της. Τρώει βέβαια, ἀλλὰ ὄχι μὲ βουλιμία ὅπως πάντα. Μασουλᾷ μὴχανικὰ καὶ ἀπὸ συνήθεια. Τὰ χάντρινα μάτια της κυττοῦν πρὸς τὸ μέρος ποὺ χάθηκε ὁ Κάλ, ὅπως καὶ τὰ μάτια τῆς κυράς της.

Καμμιά φορά ὁ Χούπ τὸ προσέχει αὐτό.

— Μπά! Μπά! Μπά!, ξεφωνίζει μὲ τὴν τσιριχτὴ φωνή του. Ἀγαπημένες μου Χούλλες, τί καημὸς σὰς μαραζώνει τὴν τρυφερὴ καρδούλα σας, ἂν ἐπιτρέπεται κιόλας; Βλέπω πὼς δὲν ἔχετε φάει οὔτε μισὸ τόννο φρουτικὸ ἀκόμα! Τέτοιες ἀνορεξιές δὲν εἶναι φυσικὸ πρᾶγμα σὲ σὰς! Μήπως σὰς πονᾶνε οἱ κοιλιτσες σας; Ἐὰν ναι, ὄριστε, περικαλῶ! Ἄπ' ἐκεῖ ἔχει καὶ ἄλλες προσινάδες... κυριῶν! Σκάσε, μωρὴ Μανταλένα — συνεχίζει νευριασμένος καθὼς ἡ ἔξημερωμένη καρκακάξα του πετᾷ γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ χαλαεῖ τὸν κόσμον ἀπὸ τὶς στριγγιές καὶ τὰ κρωξίματα.

Μὰ τὸ πουλὶ γίνεται ἀντιθέτως πιὸ ἐπιθετικὸ καὶ τὰ κρωξίματά του πιὸ στρίγγλικα καὶ ἀπεγνωσμένα.

— Μωρὴ σὺ!, τῆς λέει αὐστηρὰ ὁ κωμικὸς πυγμαίος. Τέτοια ἀνατροφή σουδῶσα ἐγώ, τρομάρα σου; Δὲν βλέπεις ποὺ μιλάω τώρα μὲ τρεῖς πυγμαίους τῆ μία... πάνω στὴν ἄλλη!

— Ἡ Μανταλένα μοὺ φαί-

νεται ἀνήσυχη καὶ τρομαγμένη!, λέει ξαφνικὰ ἡ Μπέλλα ταραγμένη. Σὰν νὰ θέλῃ νὰ σοὺ πῆ κάτι, Χούπ!

— Μὰ κι' ἂν εἶσαι καὶ παπᾶς, μὲ τὴν ἀράδα σου θὰ πιάς!, ἀποκρίνεται ἐκεῖνος νευριασμένος. Ὅτι κι' ἂν θέλῃ νὰ πεοιμένη τῆ σειρά της! Προηγούνται οἱ Χούλλες μου! Δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς διακόπτη τώρα ἓνα τσιροπούλι! Φρόνιμα Μανταλένα! Θὰ σοὺ τσουρομαδησω τὴν οὐρά, κακομοίρα μου καὶ θὰ μοιάξῃς σὰν κολοβὸ καταδιωκτικὸ!

Μὰ δὲν προλαβαίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του ὁ Χαζο-Χούπ καὶ ξαφνικὰ γίνεται κάτι ποὺ τοὺς ἀφήνει ἄναυδους.

Ἀπὸ τοὺς φουντωτοὺς θάμνους ποὺ βρίσκονται ἀριστερὰ τους, ξεπηδοῦν καὶ ὀρμούν ἐναντίον τους μὲ ἄγριες φωνὲς καμμιά τριανταριά διαβολικὰ ὄντα, ποὺ ἀνεμίζουν στὰ χέρια τους μακρὰ κοντάρια μὲ αἰχμὲς ποὺ ἀστράφτουν στὸ φῶς τοῦ ἡλίου σὰν νὰ εἶναι ἀπὸ χρυσάφι.

Μοιάζουν μὲ ἄνθρωποι σὲ ὄλο τους τὸ σῶμα, ἀλλὰ τὰ κεφάλια τους εἶναι σὰν γεννήματα τῆς κολάσεως. Ἐχουν στὸ μέτωπο κέρατα σὰν τοῦ βωδίου καὶ μακρὰ, σουβλερὰ δόντια σὰν τοῦ πάνθηρος. Τ' αὐτιά τους εἶναι τριχωτὰ καὶ μυτερὰ ὅπως τοῦ λύκου.

— Ἄς τρέξουμε! ξεφωνίζει ἡ Μπέλλα μὲ τρόμο. Γρήγορα! Πρὸς τὰ ἐκεῖ ποὺ ἔφυγε ὁ Κάλ!....

Μὰ εἶναι φανερὸ πὼς δὲν θὰ μπορέσουν νὰ ξεφύγουν γι

απί εκείναι τὰ τερατόμορφα ὄντα τρέχουν γοργὰ σάν τὸν ἀνεμο.

— "Α, μωρὴ Μανταλένα!, τσιρίζει ὁ χαλὸ -πυγμαίος μὲ θυμό. Τὶ τάχης τὰ φτερά, μωρὴ ἀνεπρόκοπη; Δὲν μποροῦσες νάρθης νὰ μὲ εἰδοποιήσης πῶς πλακῶνει ὁ καρνάβαλος;

Μέσα σὲ δυὸ λεπτὰ οἱ τερατόμορφοι ἐπιδρομεῖς τοὺς ἔχουν κυκλώσει ἀπὸ ὄλες τὶς μεριές. Ἀρχίζουν νὰ κλείνουν γοργὰ τὸν κλοιὸ γύρω τους.

— Τὴν πάθαμε!, μουρμουρίζει ἡ Μπέλλα μὲ θυμὸ καὶ τραβάει τὸ μαχαίρι της. Ἡ καημένη ἡ Μανταλένα προσπάθησε νὰ μᾶς εἰδοποιήση, ἀλλὰ ἡμεῖς δὲν τὸ καταλάβαμε!

— Λές; ξεφωνίζει ὁ Χούπ γουρλώνοντας τὰ μάτια. Καλὰ μούλεγε λοιπὸν ἡ μαμα-Χούπαινα νὰ ἐξημερώσω ἕνα παπαγάλο καὶ ν' ἀφήσω αὐτὴ τὴ βρωμοκαρακάξα!

Μὰ δὲν ἔχουν ἄλλον καιρὸ γιὰ κουβέντες. Στὰ σατανικὰ μάτια τῶν ἐπιδρομῶν ποὺ βρίσκονται πιά πολὺ κοντά, στὰ σουβλερὰ δόντια τους καὶ στὶς ἀστραφτερές μύτες τῶν ἀκοντίων ποὺ κρατοῦν, λαμπεροκοπάει ὁ θάνατος.

Ἡ Μπέλλα τραβάει τὸ μαχαίρι της ἑτοιμὴ νὰ πουλήσῃ ὅσο μπορεῖ πιὸ ἀκριβὰ τὴ ζωὴ της. Ἡ Χούλα σηκώνει ἀπειλητικὰ μιὰ πελώρια καρύδα ποὺ ἔχει πάρει μαζί στὴ φυγὴ της, ἀπὸ τὸ σωρὸ. "Ὅσο γιὰ τὸν Χούπ, αὐτὸς προσπαθεῖ νὰ τὰ συμβιβάσῃ τὰ πράγματα μὲ τὴν πολιτικὴ.

— Καλῶς τὰ παιδιά!, φωνάζει ἐγκάρδια σ' ἐκεῖνα τὰ τέρατα. Καλὲς ἀπάκριες καὶ τοῦ χρόνου νάμαστε καλά νὰ ξενομασκαρευτοῦμε! Ἐμεῖς ἐδῶ δὲν ξέραμε πῶς ἄνοιξε ἂν πιὸ τώρα τὸ τριῶδιο!

Ὁ πιὸ ψηλὸς καὶ σωματώδης ἀπὸ τοὺς ἐπιδρομεῖς ποὺ πηγαίνει μπροστὰ - μπροστὰ; ὑψώνει τὴ χερούκλα του.

— Πιάστε τους!, βρυχᾶται σάν λιοντάρι. Ἐπάνω τους!

Ἡ Χούλα σηκώνει τὴν καρύδα της ψηλά καὶ τὴν ἐκσπενδονίζει μὲ τρομερὴ δύναμι. Βρίσκει ἕνα ἀπὸ κείνα τὰ τέρατα στὸ κεφάλι καὶ τὸ σωρᾶζει χιὰμ ἀναίσθητο. Ἡ Μπέλλα προσπαθεῖ νὰ ἀμυνθῆ; μὲ τὸ μαχαίρι της. Παλεύει ἀπεγνωσμένα μὰ μάτα:α.

— Κάλ!, ξεφωνίζει μὲ δὴ της τὴ δύναμι. Κάσαλ!

"Ὅσο γιὰ τὸν τρελλο-Χούπ αὐτὸς δὲν φέρνει καιμιὰ ἀντίστασι στοὺς ἐπιδρομεῖς καὶ μαῦρος τράμος ἔχει ζωγραφιστὴ στὸ... κατὰμαυρο μούτρο του.

— Σιγὰ, καλὲ ἀγοράκια! τσιρίζει μὲ ἀπόγνωσι. Θὰ μοῦ τσαλακώσετε τὰ μανικέτια μου καὶ τὴ βελάδα! Σιγὰ! Σὰς λέω πῶς δὲν θ' ἀντίσταθῶ! Μὴ μὲ στραπατσέρνετε! Δώστε μου μόνο τὴ διεύθυνσι κι' ἐγὼ ἔρχομαι μόνος μου!

Μὰ τὰ τερατόμορφα ὄντα δὲν δίνουν φυσικὰ καιμιὰ προσοχὴ στὶς ἐξυπνάδες τοῦ χαζο-Χούπ καὶ μέσα σὲ ἐλάχι-

στα λεπτά τους έχουν τυλίξει και τους τρεις με σχοινιά και τους έχουν φορτώσει στους ώμους τους. Τότε ξεκινούν πάλι προς τη ζούγκλα τρέχοντας σαν τον άνεμο και κρατώντας τους αιχμαλώτους τους στα χέρια.

‘Η Μπέλλα και η Χούλα φωνάζουν απεγνωσμένα με όλη τους τη δύναμη το όνομα του Κάλ, αλλά το γιγαντώσιμο λευκό αίγורי δεν φαίνεται πουθενά... ‘Εχει γίνει άφαντο....

‘Η παρδαλή καρακάξα έρχεται και προσγειώνεται κρώζοντας επάνω στον ώμο του Χούπ, που βρίσκεται επάνω στον ώμο ενός από τα τερατόμορφα έκείνο όντα.

— Κάτι ξέρεις έσύ κι ‘ερχεσαι παρέα, μωρή Μανταλένα!, τής λέει ο πυγμαίος εύ-

Κάλ, ο Κύριος της ζούγκλας

χαριστημένος. Να! ‘δής που θα πρόκειται για κανένα... σουριπράϊζ πάρτυ!..

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΑΓΟΣ

ΠΙΣΩ από τους έπτά καταρράκτες και πλάϊ στην απέραντη κοιλάδα με τους θησαυρούς (το Βασίλειο του Θανάτου), βρίσκεται η τρομερή χαράδρα των γυπαετών. Το τέλος της χαράδρας αυτής βγάζει σε μιά άγνωστη περιοχή που ποτέ δεν την έχει πατήσει πόδι λευκού ανθρώπου. Είναι ένα άγριο και άφιλόξενο όροπέδιο μέσα στο οποίο είναι χτισμένη η πρωτεύουσα της φυλής Χόνγκο.

Οί Χόνγκο είναι ο πιο άπαισιος λαός που κατοικεί πέρα από τις άπάτητες ζούγκλες

Οί άγριάνθρωποι με τα τερατώδη πρόσωπα πέφτουν επάνω στον Χούπ με όρμη.

τῆς Μαύρης Ἡπείρου. Ἀρχηγός τῆς φυλῆς εἶναι ἕνας τραυματικὸς μάγος πού τ' ὀνομά του εἶναι Γκόθ.

Ὁ Γκόθ εἶναι ἕνα τέρας μὲ ψυχὴ μαύρη σὰν τὴ νύχτα καὶ στὶς κόρες τῶν ματιῶν του κατοικεῖ ὁ θάνατος. Κανεὶς ἀπ' ὄσους ἔχουν πατήσει τὸ πόδι τους στὴ γῆ τῶν Χόνγκο δὲν ἔχει ξαναφύγει ἀπὸ ἐκεῖ. Μὰ καὶ κανεὶς ἀπ' ὄσους περνοῦν κοντὰ ἀπ' τοὺς ἐπτόξ καταρράκτες δὲν μπορεῖ νὰ γλυτώσει. Γιατί ὁ Γκόθ ἔχει προμερές ὑπερφυσικὲς δυνάμεις στὶς διαταγές του.

Μέσα στὸ κεντρικὸ δωμάτιο τῆς φοβερῆς καλύβας του πού εἶναι στολισμένη μέσα κι' ἔξω μὲ δεκάδες νεκροκέφαλές, βρίσκεται ἕνα πέτρινο δάφρο μπροστὰ στὸ ὁποῖο κάει ἕνα παιρᾶξενο θυμιατὸ

Ἡ Μπέλλα δὲν καταφέρνει νὰ ξεφύγῃ.

Μπέλλα, ἡ ὁμορφὴ λευκὴ:

πού βγάζει πράσινοιο καπνοὺς. Πάνω στὸ δάφρο εἶναι τοποθετημένη μιὰ ἀλλόκοτη γυάλινη σφαῖρα πού πετάει τριγύρω τῆς πολύχρωμες ἐκτυφλωτικὲς λάμψεις καὶ μέσα στὸ ἐσωτερικὸ τῆς στροβιλιζέται ἀδιάκοπα ἕνας μαύρος ἀχνὸς, σὰν τὸ πουλὶ τοῦ θανάτου.....

Μέσα σ' αὐτὴ τὴ μαγικὴ σφαῖρα ὁ τρομερὸς Γκόθ βλέπει ὅλα ὅσα γίνονται πολλὰ χιλιόμετρα γύρω στὸ βασίλειό του. Μέσα σ' αὐτὴν εἶδε καὶ τὴν συντροφιά τῶν τεσσάρων ἡρώων μας, ἀπὸ τὴ στιγμή πού λύθηκαν ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ γλύτωσαν τὶς φλόγες.

Τὰ μάτια του πέταξαν ἀστραπὲς θαυμασμοῦ καθὼς ἔπασαν στὸ πρόσωπο τῆς ὁμορφῆς Μπέλλας. Ἡ σατανικὴ ψυχὴ του δὲν εἶχε φανταστῆ πο

τὲ πὼς ἐπάνω στὴ γῆ θὰ μπο-
ρῶσε νὰ ὑπάρξη μιὰ τέτοια
ὀμορφιά. Ὑψωσε τὰ μαύρα
κοκκαλιάρικα χέρια του πρὸς
τὸν οὐρανὸ καὶ τὰ κίνησε ἄ-
γρια.

— Πνεύματα τῆς Νύχτας
καὶ τοῦ Ὀλέθρου!, φώναξε μὲ
τὴν ἀπαίσια καὶ σφυριχτὴ
σὰν τοῦ φιδίου φωνὴ του.
Κατάρρα καὶ χαλασμός σ' ὄ-
λους αὐτοὺς ποὺ συνοδεύουν
τὴ λευκὴ θεὰ ποὺ θὰ τὴν φέ-
ρω ἐδῶ νὰ τὴν κάνω γυναίκα
καὶ βασίλισσά μου! Τὸ μαρ-
τύριο τοῦ ἀργοῦ θανάτου θὰ
ἐγκαινιάσῃ τίς γοιμήλιες τε-
λετές καὶ τὰ ἄσαρκα κρανία
τους θὰ στολίσουν τὸν νυφί-
κὸ κοιτῶνα! Στρατιῶτες!
Στρατιῶτες!

Στὸ ἀπαίσιο πρόσταγμα
τοῦ οἱ σωματοφύλακές του ἔ-
τρεξαν καὶ πέφτοντας μπρὸς
του ἄγγιξαν μὲ τὰ κεφάλια
τους τὴ γῆ.

— Σηκωθῆτε!, ἔσκουξε ὁ
Γκόθ ξέφρενα. Τρέξτε στοὺς
ἐπτά καταρράκτες.. Θὰ συ-
ναντήσετε μιὰ συντροφιά ἀ-
πὸ δυὸ λευκοὺς καὶ δυὸ μαύ-
ρους, ἄντρες καὶ γυναῖκες....
Θὰ μοῦ τοὺς φέρετε ἐδῶ....
Προσέξτε μὴ σὰς ξεφύγῃ ἢ
μὴπως σκοτώσετε κανέναν γι
αὐτὴ ξέρετε τί σὰς περιμένει.
Τοὺς θάλω ζωντανούς....

Οἱ ἄγριοι πολεμιστὲς ἔ-
τρεξαν ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα
τοῦ βασιλιά μὲ τὰ δόρατά
τους κι' ἀφοῦ πῆραν κι' ἄλ-
λους πολλοὺς μαζί τους ξεκι-
νήσαν τρέχοντας σὰν τὸν ἀνε-
μο πρὸς τὴ χαράδρα τῶν γυ-
παιτῶν.

Αὐτοὶ ἦσαν ποὺ αἰχμαλω-
τίσαν τὴν Μπέλλα μαζί μὲ
τὴ Χούλα καὶ τὸν Χούπ καὶ
τοὺς πῆραν μαζί τους γιὰ νὰ
τοὺς ὀδηγήσουν στὸν ἀπαί-
σιο μάγο, τὸν Γκόθ....

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΟΛΕΘΡΟΥ

 ΚΑΛ τὸ λευκὸ παιδί
τῆς ζούγκλας, ὑπακού-
οντας στὴ μυστικὴ φω-
νὴ τοῦ Προστάτη του ποὺ ἀν-
τιπροσωπεύει Τὸ— Πνεῦμα
—Τῆς —Υπέριστης —Σο-
φίας, εἶχε χωθῆ μέσα στὴ
ζούγκλα, ἀπομακρυνόμενος ἀ-
πὸ τοὺς ἀγαπημένους του συν-
τρόφους. Τὸ πρόσωπό του ἦ-
ταν συνωφρυνμένο καὶ ἀνήσυ-
χο, γιὰτὶ στ' αὐτία του εἶχαν
ἀντηχῆσει ἀπόκοσμα, φοβε-
ρὰ τὰ λόγια τοῦ Γέρου.

Ὁ Προστάτης αὐτὸς τοῦ
Κάλ εἶναι ἕνας γέρος ἀσκη-
τῆς ποὺ πρὶν τρία χρόνια τὸν
εἶχε συναντήσῃ τὸ λευκὸ παι-
δί τῆς ζούγκλας μέσα σὲ μιὰ
σπηλιά. Ἐναν ὀλόκληρο χρό-
νο τὸν δίδασκε καὶ τοῦ μετέ-
δωσε ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ
τὴ σοφία του. Ὅταν χωρίσαν
τοῦ εἶπε πὼς ὅταν θὰ βρισκό-
ταν σὲ κίνδυνο μπορούσε νὰ
συγκεντρώσῃ τὴ σκέμη του
σ' αὐτὸν κι' ἐκεῖνος θὰ ἄκου-
γε τὴν ἐρώτησή του καὶ θὰ τοῦ
ἀπαντοῦσε. Μὰ τὴ φορὰ αὐ-
τῆ, μόνος του ὁ σοφὸς ἀσκη-
τῆς εἶχε μπῆ μέσα στὴ σκέμη
τοῦ Κάλ καὶ προσπαθοῦσε νὰ
τὸν κάνῃ ν' ἀκούσῃ τὴ φωνὴ
του ποὺ προφήτευε μιὰ φοβε-
ρὴ καταστροφὴ. Γι' αὐτὸ τὸ

λευκό αγόρι ήταν τόσο ανήσυχο.

Ξέροντας πώς έπρεπε να έχει απόλυτη ήσυχια για να μπορέσει να συγκεντρώσει τη σκέψι του καλά, μπήκε μέσα σε μία σπηλιά που βρήκε εμπρός του. Έκει μέσα στο μισοσκοτάδι, γονάτισε στη γη και κλείνοντας τα μάτι σταύρωσε τα χέρια στο στήθος του.

Συγκέντρωσε όλη του τη σκέψι στο σκελετωμένο πρόσωπο του γέρου. Μιά-μιά ζωγραφίστηκαν στο νου του οι θαυμάσιες χαρακίες που το πέρασμα των αιώνων είχε χαράξει πάνω στο ξεραμένο δέρμα του.

Πολύχρωμοι καπνοί άρχισαν να στροβιλίζονται μπρός του σαν να ξεπήδησαν μέσα από τη γη. Κι' ανάμεσα από τους καπνούς αυτούς είδε να τον κυττά το άσαρκο κεφάλι του Γέρου με τα καταχωνιασμένα στις κόγχες τους μάτια.

— Δάσκαλε, συγχώρησέ με που σ' ένοχλώ στην άσκητική φορημιά σου!, ψιθύρισε με δέος το παιδί της ζούγκλας. Μαύ φάνηκε πώς άκουσα τη σεβάσιμα φωνή σου να με καλή, θέλοντας να μου μιλήσει για κάποιον κίνδυνο...

— Έγώ σε κάλεσα σπ' άλθεις, παιδί μου! Αντήχησε άπτόμακοη σά νάφτανε από τον Άλλον Κόσμο η φωνή του Γέρου. Βλέπω έναν τρομερό μαύρο Ίσκιο που πλανιέται πάνω από τα κεφάλια σας μικρέ φίλε.... Κι' ό Ίσκιος αυ-

τός είναι ό Ίσκιος του θανάτου.... Βλέπω πολλά κρανία με άδεια μάτια σκοτεινά και χωρίς καθόλου σάρκα να σάς κυττούν άγρια....

— Η προφητεία σου είναι «Προφητεία Όλέθρου», δάσκαλε.... Μα τα λόγια σου δέν είναι καθαρά και δέν μπορώ να καταλάβω.... Ποιός είναι αυτός που μάς στέλνει τό θάνατο και γιατί;

— Μικρέ μου φίλε, ό έχθρός σας είναι τρομερός... Έχει συμμάχους τίς σκοτεινές δυνάμεις του κακού... Ένας μαύρος άχνός σαν πουλί του θανάτου στροβιλίζεται δι ακώς ανάμεσα σ' αυτόν και σε μένα και δέν μπορώ να δώ καθαρά.... Αυτό άκριβώς είναι που με τρομάζει μικρέ μου φίλε, και μ' έκανε να σε καλέσω.... Γιατί έκει που δέν φτάνουν τα δικά μου μάτια, είναι μόνο τα σημεία που κυβερνούν τα πανίσχυρα πεύματα του Κακού... Ό έχθός είναι άκαταμάχητος άφου μπορεί και κρύβεται κι' από τα δικά μου τα μάτια...

— Δάσκαλε, ψέλλισε ανήσυχος ό Κάλ, τί πρέπει να κάνω λοιπόν; Όδηγήσε με! Έσύ που είσαι Τό— Πνεύμα —Τής —Υπέρτατης —Σοφίας, θα ξέρης καλύτερα από μένα τί πρέπει να κάνω για να γλυτώσω τους άγαπημένους μου συντρόφους από τον φοβερό κίνδυνο...

Οί φωνές της Μπέλλας που τον καλούσε άπεγνωσμένα καθώς τους άρπαξαν όί τρομεροί πολεμιστές του Γκόθ, έφτα-

νόν αλοκάθατα ως τη σπηλιά εκείνη τη στιγμή, μα τὸ λευκὸ ἀγόρι τῆς ζούγκλας δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἀκούσῃ καὶ ὁ βίδα ἀκόμα ἂν ἔσκαγε δίπλα του. Ἡ ψυχὴ του καὶ οἱ αἰσθήσεις του δὲν ἦταν μαζί του, ἀλλὰ βρισκόνταν μακριὰ σὲ κάποια σπηλιά ἑνὸς Γέρου ἀσκητῆ, μὲ σεβάσμιο ἄσκαρκο πρόσωπο.

Οἱ φωνὲς τοῦ κοριτσιοῦ καὶ τῶν πολεμιστῶν Χόνγκο ἔσθην....

Αὐτὸς ποὺ ἀντιπροσωπεύει τὸ— Πνεῦμα — Τῆς Ὑπέρτα της — Σοφίας εἶπε:

— Παιδί μου, πρέπει νὰ φύγῃς... Νὰ φύγῃς μακριὰ μαζί μὲ τοὺς φίλους σου... Μὰ δὲν μπορῶ νὰ διακρίνω καθαρά ἂν ὁ δρόμος γιὰ τὴ φυγὴ σου εἶναι πιὰ ἀνοιχτός!... Βλέπω ἕνα ἄλλον δρόμο τῶ-

Ἡ Χούλα σηκώνει ψηλὰ τὴν καρύδα της καὶ τὴν ἐκσφενδονίζει.

Ἡ παρδαλὴ καρακάξα ἔρχεται καὶ προσγειώνεται κρῶζοντας στὸν ὦμο τοῦ Χούπ.

ρα.. Ἐναν δρόμο ποὺ εἶναι μακριὰ καὶ ἴσιος μὲ θράχινους τοίχους δεξιά κι' ἀριστερά...

— Μιὰ χαράδρα!, μουρμουρίζει ὁ Κάλ.

— Ναὶ... Μιὰ χαράδρα... Μὰ μέσα σ' αὐτὴν ὁ θάνατος ἀκουμπᾷ πάνω σὲ ἑκατομμύρια φτερά!... Καὶ πίσω... Πίσω δὲν μπορῶ νὰ δῶ καθαρά, μικρὲ φίλε!... Στροβιλίζεται πάλι μπροδὸς μου ὁ μαύρος ἀχνὸς... Τὸ πουλὶ τοῦ θανάτου!...

— Ἴσως οἱ φίλοι μου θρῖσκωνται σὲ μεγάλο κίνδυνο!, μουρμουρίζει ὁ Κάλ μὲ τὴν ἄγωνία ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο. Ἴσως πρέπει νὰ τρέξω κοντὰ τους...

— Ναὶ... Μά, παιδί μου, πρόσεξε: Ἄν ὄλοι οἱ δρόμοι ἔχουν κλειστή... ἂν ὁ σιδερέ-

νιος κλοιός σὲ σφίγγη ἀπὸ παντοῦ ... Τότε βρῆς τὸν μαύρο ἀχνό... τὸ Πουλιὶ τοῦ Θαυμάτου... καὶ σκότωσέ το!... Τότε θὰ μπορῶ νὰ δῶ καθαρά. Καὶ τότε φώναξέ με πάλι, μὴ κρέ μου φίλε...

Οἱ πολύχρωμοι ἀχνοὶ διαλύθηκαν σιγά-σιγά. Τὸ παιδί τῆς ζούγκλας ἀπόμεινε γιὰ μερικά δευτερόλεπτα ἀκίνητο μὲ τὰ μάτια ἀπλωμένα νὰ κυττάζουσαν στὸ σημεῖο ὅπου ἐξαφανίστηκε ἡ μορφή τοῦ Γέρου. Μὰ ξαφνικὰ τινάχτηκε ὀρθίος. Τὰ μάτια του πέταξαν φλόγες καὶ ἔτρεξε γρηγορώτερα κι' ἀπὸ τὸ ζαρκάδι στὸ μέρος ὅπου εἶχε ἀφήσει τοὺς τρεῖς ἀγαπημένους του συντρόφους.

Δὲν βρῆκε ὅμως κανέναν ἐκεῖ... Μόνο κάτω στὴ γῆ εἶ-

Ὁ Χούπ τὸ βάζει στὰ πόδια μετὰ τῆς Μανταλένας στὴν πλάτη, δε καθαρά, σημάδια πάλιν καὶ ἴχνη ἀπὸ πολλὰ γυμνά πόδια... Εἶδε καὶ τὴν σπασμένη καρύδα ποὺ ἡ Χούλα εἶχε πετάξει στὸ κεφάλι ἐνὸς Χόνγκο καὶ βρῆκε καὶ τὸ μαχαίρι τῆς Μπέλλας ποὺ τῆς εἶχε πέσει ἀπὸ τὰ χέρια.

Κατάλαβε. Τὸ πρόσωπό του τῆρε τὴ χλωμάδα τοῦ θανάτου. Ἡ προφητεία τοῦ ὀλέθρου εἶχε βγῆ ἀληθινή καὶ μάλιστα τρομακτικὰ γρήγορα.

Χωρὶς καμμιά ἐλπίδα, φώναξε τὸ ὄνομα τῆς Μπέλλας καὶ ὕστερα τῆς Χούλας καὶ τοῦ Χούπ, μετὰ τῆς δύνομι. Ἀκόμα καὶ τῆς Μανταλένας φώναξε γιὰ τὸ ἐξυπνο πουλιὶ μποροῦσε πολὺ εὐκόλα νὰ εἶχε ξεφύγει ἀπὸ ὅποια δῆποτε ἐπίθεσι. Μὰ οὔτε αὐτὴ δὲν ἔτρεξε στὴ φωνὴ τοῦ κρώζοντας χαϊρούμενα ὅπως συνήθως....

Μέσα στὴ μαγικὴ σφαῖρα ὁ Γκόθ βλέπει ὅλα ὅσα γίνονται στὸ βασίλειό του.

Με βαρεία καρδιά και περ-
νώντας και τὸ μαχαίρι τῆς
Μπέλλας στὸ ἀριστερό μέρος
τῆς ζώνης του, ξεκίνησε ἀκο-
λουθώντας τὰ ἴχνη τῶν Χόν-
γκο, παίρνοντας τὸν δρόμο
πρὸς τὴ χαράδρα τῶν γυπαε-
τῶν...

Ἔτρεχε μὲ ὅλη τὴ δύναμι
τῶν ποδιῶν του χωρὶς νὰ νοι-
άζεται γιὰ τὶς μυτερές πέ-
τρες ποὺ πολλές φορές τοῦ
ξέσχιζαν τὶς σάρκες. Μόνο ἐ-
πάνω στους φρικτούς πόνους
του, τοῦ ξέφευγαν ποὺ και
ποὺ μερικά παράξενα και ἀ-
κατάληπτα λόγια, σὲ μιὰ
γλώσσα ποὺ κανεὶς ἀπὸ τοὺς
συντρόφους του δὲν θὰ μπο-
ροῦσε νὰ τὴν καταλάβῃ ἂν
τὴν ἀκούγε....

Η ΧΑΡΑΔΡΑ ΤΩΝ ΓΥΠΑΕΤΩΝ

ΟΙ ΑΠΑΙΣΙΟΙ στὴν ὄψι
πολεμιστὲς τοῦ Γκόθ,
μὲ τὴ Μπέλλα, τὴ Χού-
λα και τὸν Χούπ δεμένους,
στάνουν στὴν εἴσοδο τῆς τρο-
μερῆς χαράδρας τῶν γυπαε-
τῶν ποὺ δὲν εἶναι πολὺ μα-
κριὰ μετὰ τὸν τελευταῖο κα-
ταρράκτη.

Μόλις ζυγώνουν μιὰ βοή
ποὺ ὀλοένα μεγαλώνει ἔρχε-
ται στ' αὐτιά τους και, ὅταν
φθάνουν ἀκριβῶς μπροστὰ
στὴν εἴσοδο τῆς χαράδρας,
ὁ θόρυβος εἶναι τόσο δυνατὸς
ποὺ πολὺ δύσκολα μπορεῖ ν'
ἀκούσῃ ὁ ἕνας τί λέει ὁ ἄλλος
ἀκόμα κι' ἂν φωνάζουν μὲ ὅση
δύναμι ἔχουν.

— Τὶ σοὶ ἀέρας εἶναι τοῦ

τος δῶ, μουρμουρίζει ὁ χαζο-
Χούπ σαστισμένος, ποὺ χα-
λάει τὸν κόσμον και δὲν ὀρο-
σιζει τουλάχιστον λιγάκι! Κα-
λὲ σύ! Μπάρμπα!, φωνάζει
σ' ἕνα τρομακτικὰ ἀσχημο ἀ-
γριάνθρωπο ποὺ βαδίζει στὸ
πλάι του. Τὶ φασαρία εἶναι
αὐτή;

Φυσικὰ ὁ ἄγριος πολεμι-
στῆς οὔτε γυρίζει νὰ τὸν κυτ-
τάξῃ.

— Ἄς εἶναι καλὰ τὸ γι-
νάτι σου!, λέει χασκογελῶν-
τας ὁ Χούπ. Κι' εἶσαι κι' ὁ-
μορφος, μωρὲ ἀθεόφοβε! Συμ-
παθεστοταὸς!

Και ὁ πυγμαῖος ἱκανοποιη-
μένος ἀπὸ τὸ ἀστεῖο του, σκά-
ει στὰ γέλια μονάχος του.

Μὰ ἡ συνοδεία μπαίνει μέ-
σα στὴ χαράδρα και τότε ὁ ἀ-
έρας ποὺ ζητοῦσε ὁ Χούπ, ἀρ-
χίζει πραγματικὰ νὰ πνέῃ γύ-
ρω τους. Μὰ δὲν εἶναι φυσικὸς
ἀέρας. Τὸν προκαλοῦν χι-
λιάδες φτερὰ γυπαετῶν ποὺ
πετοῦν και ξεφωνίζουν ἐκεῖ
μέσα συνεχῶς και εἶναι τόσο
πολλοὶ ποὺ εἶναι ἀδύνατο σὲ
ὅποιον περνάει τὴ χαράδρα
νὰ μπορέσῃ νὰ διακρίνῃ τὸν
οὐρανό!

Ἡ ὁμορφὴ Μπέλλα χλωμιά-
ζει σ' αὐτὸ τὸ θέαμα. Σκέπτε-
ται πῶς, ὥσπου νὰ περάσουν
ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά τῆς χαρά-
δρας στὴν ἄλλη, ἀσφαλῶς αὐ-
τὰ τὰ τρομερὰ ὄντα θὰ τοὺς
ξεσχίσουν. Ἡ Χούλα ἐπίσης
γυυρλώνει τὰ μάτια τρομο-
κρατημένη.

— Μὲ τὸ μπαρδόν!, λέει
στὸν ἀγριάνθρωπο ποὺ τὴ φυ-
λάει. Δὲν μοῦ λύνεις τὰ χέρια

νά μπορώ νά διώχνω τουλάχιστον αυτά τὰ ὄρνια όταν θά μου ριχτούν;

Ὁ Χόνγκο τρίζει τὰ δόντια του μονάχα ἄγρια καί δέν τῆς μιλά καθόλου.

Ὁ τρελλό-Χούπ τσιρίζει παρακαλεστικά:

— Καλέ σύ, Μπάρμπα! Μάζεψέ μου δυὸ αὐγά καθὼς θά περνάμε νά τὰ κάνω χτυπητὰ μέ ζάχαρι!

Μὰ δέν προλαβαίνει νά πῆ καμμιά ἄλλη ἐξυπνάδα γιατί νοιώθει μιὰ ἐνόχλησι στὸ στήθος του. Ἡ παρδαλὴ καρακάξα του, πού τόση ὥρα καθόταν στὸν ὄμο του, βλέποντας ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὄρνια πού θά υπορούσαν νά τὴν κάνουν τὴν καημένη μιὰ μπουκιά, προσπαθεῖ νά τρυπώσῃ μέσα στὴ προβιά πού σκεπάζει τὸ κορμί τοῦ Χούπ γιὰ νά κρυφτῇ. Ὁ πυγμαῖος δέν ἔχει ἐλευθε-

Δεκάδες ἄλλοι γυπαετοὶ πέφτουν ἔπάνω τους..

Μ' ἓνα μοχθηρὸ μουγγρητὸ βυθίζει τὸ μαχαίρι στὰ σπλαχνα τοῦ ἀνθρώπου του.

ρα τὰ χέρια του γιὰ νά τῆς σηκώσῃ τὴν προβιά κι' ἔτσι ἡ καρακάξα στριμώγεται κατ'τρομαγμένη γιὰ νά χωθῇ καί σπαρταράει. Ὁ τρελλό-Χούπ, λύνεται στὰ γέλια καί χοροπηδαίει ἀπὸ τὴν πολλὴ εὐθυμία..

—Μὴ, μωρὴ Μανταλένα!, τσιρίζει χαχανίζοντας. Θά με πεθάνης στὸ γαργαλητὸ, πανάθεμάσε! Δέν σηκώνεις τὸ καπέλλο μου νά μῆς ἴπὸ κάτω πού εἶναι πιὸ βολικά; Εἶναι ἀνάγκη ἐκεῖ πέρα; Ἔ! Μανταλένα! Στὴν κοιλιά μου ἔφτασε μωρὴ! Θά με ξελιγώσης! Ὡχου, μανούλα μου. Πεθαίνω στὸ... καλαμπούρι! Κι' εἶναι δεμένα τὰ κουλά μου καί δὲ μπορῶ οὔτε νά ξυθῶ! Μανταλένα! Μανταλένα εἶπα! Κάτσε, μωρὴ ὀρόνια τουλάχιστον ἐκεῖ πού χῶθηκες!

Ἡ συμμοδεία στὸ μεταξύ προχωρεῖ πάντα κι' ἔχουν πιά μπῆ γιὰ τὰ καλά μέσα σ' ἐκείνη τῆ φοβερῆ χαράδρα. Οἱ γυπαετοί, σύννεφα- σύννεφα, χιμούν ἐπάνω στοὺς ἀγρίους ἀλλὰ δὲν μποροῦν νὰ τοὺς φτάσουν καὶ ὑποχωροῦν, γιὰ τὶ αὐτοὶ στριφογυρίζουν τὰ κοντάρια τοὺς μὲ ἐξαιρετικὴ τέχνη ἔτσι πὺ σχηματίζουν ἕναν ἀδιαπέραστο θόλο θανάτου πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους. Προχωροῦν ὅλοι μαζί, κοντὰ - κοντὰ, γιὰ τὶ ὅποιος μένει στὸ τέλος καὶ ξεμοναχιασπῆ, εἶναι χαμένος. Τὰ ἐφ' αλτικὰ ὄρνια θὰ τὸν κοπασπα ράξουν μέσα σὲ εὐλάχιστες στι γμές. Παλλὰ ἀπὸ αὐτὰ πέφτουν στὶς πέτρες χτυπημένα ἀπὸ τὰ κοντάρια τῶν Χόνγκο καὶ τότε δεκάδες ἄλλοι γυπασε τὶ πέφτουν καὶ τὰ ξεσπάζουν.

— Γιὰ κύττα ἐκεῖ μωρ-

Ὁ ἄγριος φύλαρχος σηκώνει τὸ μαχαίρι ψηλά πάνω ἀπ' τὸν Χούπ

Ὁ παράξενος ἄνθρωπος κυττάζει τὴ γυάλινη σφαῖρα.

μουρίζει ὁ χαζο-Χούπ πὺ τί ποτα δὲν μπορεῖ νὰ πῶρη στὰ σοβαρά. Φίλοι σου λέει ὁ ἄλλος καὶ τρώγονται μεταξύ τους! Ἄμα ἔχεις τέτοιους φίλους, τοὺς ἐχθροὺς τὶ τοὺς χρειάζεσαι; Μανταλένα! Ἄϊ στὴν εὐχὴ μὴν κουνιέσαι λοιπόν! Θές νὰ λυθῆ ὁ ἀφαλός μου πιά; Λούφαξε!

Ἡ καρκάξαι ὅμως δὲν ἔχει βολευτῆ ἀκόμα καὶ ὁ χαζο Χούπ ξελιγώνεται γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ στὰ γέλια μέχρι πὺ χοροπηδαῖ ὀλόκληρος. Ὁ ἀγριάνθρωπος πὺ πηγαίνει δίπλα του τὸν κυττάζει μὲ γουρλωμένες τὶς ματάρες του.

— Τὶ ἀστεῖο βρῖσκεῖς καὶ γελᾶς, βρωμο-τριπίθαμε; λέει θυμωμένος.

— Ἐτσι! Κάτι θυμήθη-

κα! του λέει ο Χούπ.

Ο Χόνγκο σηκώνει το χέρι του και άστράφτει μια στάμμουτρα του τρελλο -πυγμαίου. Ο Χούπ βλέπει μερικά άστρα και φωνάζει ένθουσιασμένος:

— Κρίμα στο μπόϊ σου!, καιημένε. Μπροστά στη σφαιλί άρα που ρίχνουν οι Χούλες μου, δέν βάζω ούτε είκοσι δικές σου! Άν φάς έσύ μια τέτσια θά γίνης... ανάμνησι!

Μά, έξω από τόν καιμικοτραγικό πυγμαίο που πάντα νομίζει πώς όλα είναι άστεία ή πορεία μέσα στη χαράδρα είναι δραματική και τρομερά επικίνδυνη.

Μέ άπελπισία ή Μπέλλα που στην άρχή ύπολόγιζε στη βοήθεια του Κάιλ, καταλαβαίνει τώρα ότι θά είναι τελείως άδύνατο για τó λευκό παιδί της ζούγκλας νά περάση μόνο του από εκεί μέσα.

Τελικά ή συνοδεία καταφέρει και περνάει και βρίσκεται στην αντίπερα μεριά της χαράδρας. Ο κίνδυνος του θανάτου έπαιψε νά τους άπειλή άμεσα. Μά για τίς δυο γυναίκες και τόν Χούπ ένας άλλος κίνδυνος πολύ τρομερότερος άρχίζει τώρα...

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΓΚΟΘ

ΘΑΝΟΥΝ 'στis καλύβες τών Χόνγκο. Τους ύποδέχεται όλόκληρος ο άγριος λός συγκεντρωμένος στη μεγάλη πλατεία. Μόλις βλέπουν τους αίχμαλώτους άρχίζουν νά χορεύουν έναν έξαλλο

και φοβερό χορό, κραυγάζοντας συγχρόνως τρομακτικά.

Άπό τή μεγάλη καλύβια που βρίσκεται στο κέντρο της πλατείας, βγαίνει ένας άπαίσιος μαύρος που τó ύψος του φτάνει τά δυο μέτρα. Τά μάτια του πετούν άστραπές και τó βλέμμα του ψάχνει άχόρταγα ανάμεσα στη συνοδεία νά ανακαλύψη τó πρόσωπο που τόν ενδιαφέρει.

Είναι ο Γκόθ.

Ξαφνικά τά χείλη του γεμίζουν άσπρους άφρους λύσσας και τρίζει τά δόντια του άπό τήν όργη. Χύνεται σαν γερόκι καταπάνω στους ανθρώπους της συνοδείας του και άρπάζει τόν επικεφαλής άπό τó λαιμό.

— 'Ηλίθιοι!, γρουλλίζει με τή σφυριχτή φωνή του. Σάς είπα πώς ήταν τέσσαρις! Πού είναι τó λευκό άγόρι; Γιατί υού φέρατε μόνο τους τρείς; Μήπως τόν σκοτώσατε; Μίλα σκύλε!

Ο άνεκδιήγητος Χούπ που άκούει αυτά τά λόγια, δέν μπορεί νά μñ πεταχτή πάλι στη μέση.

— Μέ τó συμπάθειο, καπετάνιο!, φωνάζει. Δέν κάνει νά προσβάλης τους φιλοξενομένους σου! Τέτοια άνατροφή σούδωσε ή γρηά σου; Πού μάς βλέπεις τρείς; Τρείς είναι οι Χούλες μου και δυο έγώ με τήν μίς Άμερική, πέντε τó έλον. Έκτός άν δέν έμαθες καί πρόσθεσι!

Εύτυχώς για τόν Χούπ που ο θυμός του και ή λύσσα του

Γκόθ είναι τόση που ούτε καν τον άκουει.

— Μίλα!, ούρλιάζει στον κατατρομαγμένο ύπηκόο του που τρέμει δλόκληρος.

— Μεγάλε Γκόθ!, μουρμουρίζει εκείνος σαν χαμένος. Ούτε σκοτώσαμε κανένα λευκό άγόρι, ούτε είδαμε κάτι τέτοιο! Αυτόι οι τρείς ήταν όλοι κι' όλοι που τους πιάσαμε και σου τους φέραμε άμέσως....

Ο Γκόθ δέν χάνει καιρό σ' εκείνα τά λόγια. Μ' ένα μοχθηρό μουγγρητό τραβάει άπό τή μέση του ένα πελώριο μαχαίρι και με μιά μανιασμένη κίνηση τó βυθίζει στο στήθος τού ανθρώπου, που με μιά άπελπισμένη κραυγή κυλιέται νεκρός στα πόδια του.

Η Μπέλλα και ή Χούλα άφήνουν νά τους ξεφύγουν τρομαγμένες κραυγές φρίκης. Ο φουκαράς ό Χούπ — κι' αυτός άκάμα τούτη τή φορά — τούρχεται νά λιποθυμήσει άπό τήν τρομάρα του μπροστά στην άγρια αυτή δολοφονία. Μά, σαν άπό μηχανής θεός, ή καρσάξα του, που φαίνεται ένοχλήθηκε μέσα στη κοιλιά του, άρχίζει νά στρέφογυρίζει για νά ξαναταχτοποιηθεί και ό πυγμαίος θέλει και δέν θέλει ξεσπάει και πάλι σέ τρανταχτά γέλια.

Ο Γκόθ αυτή τή φορά γυρίζει και τόν κυττάζει και στα μάτια του άστράφτει ό θαυμασμός, γιατί φαντάζεται ότι ό μικροσκοπικός αυτός πυγμαίος τόσο πολύ περιφρονεί τόν θάνατο, που βρίσκει ά-

στείο αυτό που όλους τους άλλους τους έχει κάνει νά παγώσουν.

— Γιατί γελάς έσύ; ούρλιάζει ξέφρενα.

— Θυμήθηκα τή μακαρίτισσα τή γιαγιά μου!, άποκρίνεται ό Χούπ έξακολουθώντας νά γελάη παρ' όλον τόν τρόμο του, γιατί ή Μανταλένα δέν λέει νά σταθή σέ μιά θέσι. Ξέρεις, καπετάνιο, είχε μιά μακρυά και στραβή μύτη που άν τήν έβλεπες δέν μπορούσες νά μην ξεραθής στο χαχανητό!

Όπως όλοι οι κακούργοι είναι και ό Γκόθ, τίποτε άλλο δέν μπορεί νά θαυμάσει ή μαύρη ψυχή του άπό τήν άφοβία μπροστά στο θάνατο. Νομίζει λοιπόν πώς ό Χούπ τόν κοιτεύει, χωρίς νά ξέρη πώς ό καημένος ό πυγμαίος δέν έχει καθόλου κέφια, αλλά άπλωώς ψάχνει άπελπισμένα νά βρη μιά δικαιολογία για τά γέλια του.

Αυτή ή σκέψη τόν γεμίζει θαυμασμό αλλά και λύσσα συγχρόνως.

— Πολύ καλά!, μουγγρίζει με μανία. Νά δούμε άν θα γελάς έτσι και τήν ώρα που θα πεθαίνης με τόν άργό θάνατο, που είναι τó μεγαλύτερο μαρτύριο που υπάρχει!

— Έξαρτάται άπό τó που θα βρίσκεται εκείνη τήν ώρα ή Μανταλένα!, τού λέει ό Χούπ σοβαρά -σοβαρά.

Ο Γκόθ φρενιάζει. Τό χέρι του φουχτώνει τή λαβή τού μαχαίριου του και τó τραβάει έξω, ζυγώνοντας τόν χαζο-πυ-

γμαίο, που από μαύρος γίνεται γκριζός από την τρομάρα του.

Ο άγριος φύλαρχος σηκώνει το μαχαίρι ψηλά κι' ο Χούπ έτοιμάζεται να ξεφωνίσει τρομοκρατημένος, αλλά ή Μανταλένα, πάνω στην ώρα, αλλάζει και πάλι θέσι μέσα στην κοιλιά του κι' ο φουκαράς ξελιγώνεται στο γέλιο και τραντάζεται δλόκληρος.

Τά μάτια του Γκόθ στρογγυλεύουν και γουρλώνουν από την έκπληξι και τόν θαυμασμό.

— Πενύματα της Νύχτας και του δλέθρου!, ούρλιάζει ξεφρενα. Τέτοιο τρελλό θάρρος δέν έχω ξανασυναντήσει ποτέ μου! "Οχι! Δέν θα σε σκοτώσω άμέσως, μικρέ, γενναίε πυγμαίε! Θά σου χωρίσω τόν άργό θάνατο, για να δώ άν θα δείξης τó ίδιο θάρρος ώς τó τέλος!....

Ο Χούπ βλέποντάς τον να ξαναθάζει τó μαχαίρι στη θήκη του, βρίσκει πραγματικά τó θάρρος του.

— Δέν θέλω να μου χαρίσης τίποτα, καπετάνιο!, τού λέει. "Η γιορτή μου άργει άκόμη νάρθη!

ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΑΠΕΙΛΗ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ τού τρομερού μάγου αστράφτουν άγρια.

— Δέν ξέρετε τή δύναμή μου, άνόητοι, μουγγρίζει και ίσως νομίζετε, ότι έχετε ελπίδες για να σωθήτε! Δέν έχετε όμως καμμιά ελπίδα! Έ

σύ μικρέ πυγμαίε, κι' αυτή ή χοντρή νέγρα και τó λευκό άγόρι θα πεθάνετε με τόν άργό, μαρτυρικό θάνατο! "Όσο για τήν πεντάμορφη κοπέλλα που είναι μαζί σας, αυτή θα γίνη γυναίκα και βασίλισσά μου!

Ο Χούπ παρ' όλη τή χαζομάρα του έχει καταλάβει πώς όσο πιό τολμηρό τόν περνάει ο Γκόθ, τόσο τó λιγώτερο κινδυνεύει, για τήν ώρα τουλάχιστον.

— Μωρέ φάτσα για γαμπρός!, ξεφωνίζει χαχανίζοντας. "Η μήπως τó πιστεψες ότι είσαι συμπαθητικός, ούρα κοτάγκο; "Άσε νάρθη ο Κάλ και τότε θα τραγουδήσης! Θά σε κάνη άλοιοφή για τó συμάχι!

— Ο Κάλ, που είναι τó λευκό άγόρι τής παρέας σας, θα βρίσκεται σε λίγο κι' αυτός αίχμηλώτος στα χέρια μου!, γρυλλίζει άπαίσια ο τρομερός Γκόθ.

— Μωρέ τί μάρ λές!, χαχανίζει ο άδιάρθωτος Χούπ. Δέν πάς να τόν πιάσης; Μόνο ή γλώσσα σου θα σου βγή, καπετάνιο, και τίποτα δέν θα καταφέρης!

— Έτσι λές, έ; βρυχάται ο Γκόθ μανιασμένα. Έλάτε μέσα μαζί μου, ήλίθιοι ξένοι, και τότε θα καταλάβετε πόσο άνόητοι είσαστε!

Οι φρουροί σπρώχνουν έμπρός τούς αίχμηλώτους τους, που, θέλοντας και μή, αναγκάζονται να μπουν μέσα στη μεγάλη καλύβα τού τρομερού

μάγου που είναι άρχηγός των Χόνγκο.

Μές στη μέση της καλύβας βρίσκεται το βάθρο που στη βάση του καίει το παράξενο θυμιατό που βγάζει πράσινους καπνούς.

— 'Ελάτε! Πλησιάζετε, λέει ο Γκόθ με μιὰ θριαμβευτική λάμψη στα γεμάτα μοχθηρία μάτια του.

Οι φρουροί σπρώχνουν τους αιχμαλώτους και τους αναγκάζουν να σταθούν μπροστά στο βάθρο.

Ο Γκόθ αρχίζει να κινή μ' έναν περίεργο και φοβερό μαζί τρόπο τὰ κοκκαλιάρικα χέρια του πάνω από την έκτυ φλωτική κρυστάλλινη σφαίρα

που βρίσκεται στο βάθρο. Ένας μαύρος άχνός που στροβιλίζεται συνεχώς εκεί μέσα αρχίζει σιγά - σιγά να γίνεται άρραιότερος ώσπου στο τέλος χάνεται έντελώς και τὸ έσωτερικό της σφαίρας φωτίζεται σαν κόποιος ήλιος να άνέτειλε εκεί μέσα.

— Κυττάξτε!, ουρλιάζει ο Γκόθ θριαμβευτικά. Κυττάξτε μέσα στη σφαίρα και πέστε μου τί βλέπετε!

Η Μπέλλα βγάζει μιὰ φωλή τρέμου και τὰ μάτια της γεμίζουν φρίκη. Η Χούλα αρχίζει να σταυροκοπιέται καταφοβισμένη.

Μέσα στο γυαλί βλέπουν καθαρώτατα την άρχή της φο

Η Μπέλλα βγάζει μιὰ κραυγή τρέμου και τὰ μάτια της γεμίζουν φρίκη και άγωνία.

Τους ρίχνουν έτσι όπως είναι δεμένοι σε μια σκοτεινή και στενή καλύβα.

έρρης χαράδρας τών γυπαετών. Κι' εκεί πέρα, ο Κάλ, τὸ λευκὸ παιδὶ τῆς ζούγκλας, τριγυρίζει ἀνήσυχος μὲ σφιγμένα τὰ χεῖλια καὶ τὶς γροθιές, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀπελπίσθια ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο. Εἶναι ἀδύνατον νὰ μπηγὴ μὲσα στὴ φοβερὴ χαράδρα ἐστὶ ἀοπλος πού βρῖσκεται καὶ ὀλομόναχος — γιὰτὶ μὲ τὸ μαχαίρι του δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ σκοτώσῃ τὶς χιλιάδες τῶν τρομαχτικῶν ὀρνέων πού ὑπάρχουν ἐκεῖ μὲσα. "Ἄν κόλλη τὴν ἀνοησία καὶ τὸ ἀτοφασιστὴ ὁ ὁ θάνατος θὰ εἶναι περισσότερο ἀπὸ σίγουρος καὶ ὕστερα οἱ ἀγαπημένοι του σύντροφοι

δὲν θὰ ἔχουν πιά νὰ περιμένουν κοιμισιὰ βοήθεια ἀπὸ πού βενά....

Δὲν ἀπομακρύνεται ὁμως κιάλας. Τριγυρίζει συνεχῆ σὰν φυλακισμένο λιοντάρι ἐκεῖ μπροστὰ στὸ στόμιο τῆς χαράδρας, προσπαθώντας νὰ βρῆ μιὰ λύσι, ἀλλὰ τοῦ κάκου γιὰτὶ δὲν ὑπάρχει καιμιὰ....

— Τὶ λάτε τώρα; βογγαεῖ μεθυσμένος ἀπὸ τὸν θρίαμβό του ὁ Γκόθ. Θὰ τὸν βρῶ ἢ δὲν θὰ τὸν βρῶ τὸν ἀγαπημένο σας σύντροφο; Στρατιῶτες! Τρεχάτε γρήγορα νὰ μοῦ τὸν φέρετε! Καὶ προσέξτε! Τὸν θάλω ζωντανό, χωρὶς νὰ ἔχετε

πειράξει ούτε τρίχα του! Ξέρτε τι σ'ας περιμένει αν από τύχετε!

Οι άγριοι αδειάζουν το δωμάτιο. Μένουν μαζί με τον Γκόθ... κ'άνα-δυό φρουροί και οι δεμένοι αιχμάλωτοι.

— Λοιπόν; συνεχίζει άγρια το ανθρωπάκιμορφο τέρας. Καταλάβατε πώς είμαι παντοδύναμος, έτσι δεν είναι; Αυτό ή μαγική σφαίρα είναι ή δύναμής μου!

— Σιγά τον πολυέλαιο!, κάνει ό τρελλό -Χούπ περιφρονητικά. "Η με άλλα λόγια κάτι τρέχει σ'α γύφτικα, καπετάνιο! Σ'τό χωριό τ'ό δικό μου, κάθε καλύβα είχε κι' από μια τηλεόραση, κι' επί τή εύκαιρία δέν παίρνεις κανένα ξένο σταθμό να σπάσουμε λίγη πλάκα; "Έλα, γύρνα τ'ό κομπι' κι' άσε τις άηδίες! "Άφου φαίνεσαι ό'τι σ'τό βάθος είσαι ένα κομμάτι μάλαμα!

— Μικρέ πυγμαίε, όλα αυτ'ά θα τ'ά πληρώσης με φρικτά βασανιστήρια και θα με παρακαλάς να σε σκοτώσω, αλλά εγώ δέν θα τ'ό κάνω!, λέει άφρίζοντας ό Γκόθ.

— Χούπ, μουρμουρίζει ή Μπέλλα σ'τό αυτί τ'ου πυγμαίου. Μη τόν έξοργίζης περισσότερο! Είναι ικανός να μάς σκοτώση και τούς τρεις αυτ'ή τή στιγμή...

— Ποιάς, ό καπετάνιος; Τ'ά θες και τ'ά λές, μίς "Αμερική; Δέν τ'ό κατάλαβες ακόμα πώς γίναμε κίολας πρώτοι φίλοι; "Αν δέ τ'ό κατάλαβες κύττα να τ'ό καταλάβης: Ψίτ,

άντεροβγάλη!, γυρίζει και λέει τ'ου Γκόθ. Μου κάνεις μια χάρη, σε παρακαλώ;

Ο σταταϊκός μάγος, τόν παρατηρεί με μάλιστα διάπλατα γουρλωμένα. Τέτοιο θράσος δέν τ'ό έχει συναντήσει ποτέ του, ούτε τ'ό έχει φανταστή. Τόν έχει άφήσει κυριολεκτικά άναυδο κι' αυτ'ό ακριβώς έχει κάνει τόν Χούπ να άποθρασυνθή.

— Τί χάρη θες να σου κάνω; μουρμουρίζει ύπουλα τρίζοντας τ'ά δόντια του.

— Πιάνεις μια στιγμούλα τ'ό Παρίσι σ'την τηλεόραση; τ'ου λέει ό χαζο-Χούπ. Μπορεί να πετύχουμε τ'ή... Μπριζιτ Μπαρντό!

Νέοι άφροί λύσσας άνεβαίνουν σ'τό στόμα τ'ου έφιαλτικού μάγου. Τ'ά μάτια του κοκκινίζουν από τήν κακία σ'α να έχουν γεμίσει αίμα.

— Φρουροί!, ούρλιάζει σ'α μανιακός. Πάρτε αυτ'όν τόν πυγμαίο από δώ! Προσπαθεί να με κάνη να τόν σκοτώσω για να γλυτώση τόν άργό θάνατο, αλλά δέν θα τ'ά καταφέρη... Πάρτε κι' αυτ'ή τή μαύρη! "Αφήστε μόνον τή λευκή! "Αλλ'α πού θα γίνη βασίλισσα τών Χόνγκο!

— Τέρας!, ούρλιάζει ή Μπέλλα με φρίκη. Φαντάζεσαι πώς θα γίνω εγώ ποτέ γυναικα σου; Θά προτιμήσω να μπήξω ένα μαχαίρι σ'την καρδιά μου τήν πρώτη στιγμή πού θα βρεθούν έλευθερα τ'ά χέρια μου!

Ο Γκόθ γελάει άγρια και με μοχθηρία.

—Σὰς ξανάπα ὅτι εἶμαι παντοδύναμος, ἀνόητη!, μου γράζει. Αὐτὴ τὴ στιγμή μὲ μισεῖς καὶ εἶσαι ἱκανὴ νὰ τὸ κάνης αὐτὸ πού λές... Μὰ θὰ γεμίσω τὴν καλύβα σου μ' ἕνα βότανο, πού ἡ μυρουδιά του θὰ σέ κάνη νὰ εἶσαι ξετρελαμένη μαζί μου ὡς αὔριο τὸ πρωί! Καὶ τότε θὰ παρακολουθήσης τὴν ἐκτέλεσι τῶν φίλων σου καὶ τοῦ λευκοῦ ἀγοριοῦ, γελῶντας ἐνθουσιασμένη, γιατί ἡ καρδιά σου θὰ ἔγινε ὡς τὴ δική μου καὶ θὰ ναίρεται στὸ αἷμα καὶ στὸ θάνατο!

Ἡ Μπέλλα γίνεται χλωμὴ ὡς νὰ ἔχη πεθάνει ἀπὸ τώρα σ' αὐτὰ τὰ τρομερὰ λόγια. Καταλαβαίνει ὅτι ὁ φοικτὸς αὐτὸς μάγος δὲν εἶναι ἀδύνατο νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπειλή του. Καὶ σκέπτεται ὅτι πρέπει νὰ βρῆ τὸν τρόπο νὰ πεθάνῃ ὅσο γίνεται πιὸ γρήγορα.... Πρὶν αὐτὸ τὸ σατανικὸ βότανο ἀρχίσῃ νὰ δηλητηριάζῃ τὰ σωθικά της....

Στὸ μεταξὺ οἱ φρουροὶ ἔρχονται καὶ ἀρπάζουν τὸ Χούπ καὶ τὴ Χούλα καὶ τοὺς ρίχνουν ἔτσι ὅπως εἶναι δεμένοι σὲ μιὰ σκοτεινὴ καὶ στενὴ καλύβα.

—"Ἀχ, Χουπάκο μου!, κλαψουρίζει ἡ Χούλα. Τ' ἦταν αὐτό;

—Ναί!, παραδέχεται ὁ χαζοπυγμαῖος γιατί νομίζει ὅτι ἡ ἀραπίνα κλαίει ἀπὸ τὴν ἠσυχία της! Μεγάλῃ εὐτυχίᾳ. Ἐπιτέλους ...μόνοι!

ΚΙ' Ο ΚΑΛ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ

ΤΟ ΛΕΥΚΟ ἀγόσι τριγυρίζει στὸ στόμιο τῆς τρομακτικῆς χαράδρας τῶν γυπαετῶν μὲ τὴν ἀπελπισία στὴν καρδιά.

Ξαφνικὰ βλέπει ἀπὸ τὸ βάθος τῆς χαράδρας αὐτῆς νὰ ξεχωρίζῃ μιὰ συνοδεία μαύρων πολεμιστῶν, ὀπλισμένων μὲ δόρατα, πού ἔρχονται πρὸς τὸ μέρος του καὶ μόλις τὸν βλέπουν ξεσποῦν σὲ ἀγριεσκραυγὲς χαρᾶς καὶ ὁρμῶν μὲ ἀλλαλαγμοὺς ἐναντίον του.

Ὁ Κάλ, εἶναι στὸ τρέξιμο πιὸ γοργὸς κι' ἀπὸ τὸ ζαρκάει. Ξέρει πὼς ἂν τὸ θάλλῃ στὰ πόδια, ὅσο καὶ νὰ τὸν κυνηγήσουν οἱ Χόνγκο, δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ τὸν πιάσουν. Μὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ του σκέψι νὰ φύγῃ, μιὰ ἄλλη ἰδέα φωτίζει ξαφνικὰ τὸ μυαλό του:

Οἱ πολεμιστὲς αὐτοὶ ἔχουν τὸν δικὸν τους τρόπο ὅπως εἶδε καὶ μόνος του νὰ περνοῦν τὴν χαράδρα τοῦ θανάτου. Ἐκεῖνος μόνος του ποτὲ δὲν θὰ καταφέρῃ κατ' ἑτέροιο. Ἄν λοιπὸν ἀφήσῃ νὰ τὸν πιάσουν, θὰ τὸν περάσουν μαζί τους στὸ γυρισμὸ κι' ἔτσι, ἔστω καὶ αἰχμάλωτος, θὰ μπορέσῃ νὰ φτάσῃ κοντὰ στοὺς ἀγαπημένους του συντρόφους πού τοὺς ἀπειλεῖ ἀσφαλῶς τρομερὸς κίνδυνος.

Γι' αὐτὸν ὁ θανασιμὸς κίνδυνος πού διατρέχει ἀπὸ τοὺς τριάντα ἐκείνους τρομεροὺς στὴν ὄψι ἀγριανθρώπους, δὲν λογαριάζεται. Στὴ στιγμή

παίρνει την μέχρι τρέλλας τελημηρή απόφασί του.

Μά ο Κάλ δεν είναι μόνο γενναίος αλλά και έξυπνος. Δεν θέλει να τους αφήσει να τον συλλάβουν χωρίς μάχη, γιατί τότε θα καταλάβουν ό-τι πηγαίνει μαζί τους εθελον-τικώς κι' αυτό δεν τον συμφέ-ρει, γιατί θα έχουν περισσό-τερο τὸ νοῦ τους. Κάνει λοι-πόν πὼς τρέχει γιὰ νὰ ξεφύ-γη μόλις τους βλέπει νὰ χύ-νονται καταπάνω του. Μά δεν βάζει στὸ τρέξιμό του οὔτε τὴ μισή ἀπὸ τὴν ταχύτητα ποὺ θὰ μπορούσε νὰ βάλῃ ἂν ἤθε-λε. Ἔτσι ἡ ἀπόστασις ποὺ τὸν χωρίζει ἀπὸ τοὺς τρομε-ροὺς διώκτες του, λιγοστεύει συνεχῶς.

Οἱ Χόνγκο μὲ ἄγριες φωνές προσπαθοῦν νὰ τὸν τρομοκρα-τήσουν καὶ πολλοὶ τοῦ πετοῦν τὰ δόρατά τους. Κανένα ἀπὸ

Σηκώνει στὰ ἡράκλεια μπράτσα του τὸν πρῶτο ἀγριάνθρωπο ποὺ δρέθηκε μπροστά του,

Χούπ, ὁ κωμικὸς πυγμαῖος

αὐτὰ δεν τὸν χτυπάει. Οἱ ἄ-γριοι πολεμιστὲς δεν θέλουν νὰ τὸν χτυπήσουν ἀλλὰ μόνο νὰ τὸν τρομάξουν γιὰ νὰ τὸν κάνουν νὰ σταματήσῃ τὸ τρέ-ξιμο. Ξέρουν πὼς, ἂν τὸν σκο-τώσουν, οὔτε αὐτοὶ ὕστερα δεν θὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὴν τρομερὴ ὄργη τοῦ σατανικοῦ ἀρχηγοῦ τους.

Ὁ Κάλ καταφέρνει μόνος του στὸ τέλος, νὰ βρεθῇ κυ-κλωμένος ἀπὸ τοὺς τριάντα ἄγριους πολεμιστὲς. Τότε μὲ κραυγὲς θοιῶμβου οἱ Χόνγκο ρίχνονται ἐπάνω του κραδαί-νοντας τὰ πελώρια δόρατά τους.

Ὁ Κάλ οὔτε αὐτὴ τὴ φορὰ παραδίνεται εὐκόλα. Ἄντιστέ-κεται ὡς ἄν λιοντάρι γιὰ νὰ μὴν

μείνει και μιὰ ἀμφιβολία στους ἀντιπάλους του ὅτι τὸν αἰχμὰ λῶτισαν παρὰ τὴ θέλησί του. Ἀρπάζει τὸν πρῶτο ἀγριάνθρωπο ποὺ βρέθηκε μπροστά του, τὸν σηκώνει ψηλά στὸν ἄερα μὲ τὰ ἡρόκλεια μπράτσα του καὶ τὸν ἐκσφενδονίζει μὲ ἀσυγκράτητη μανία ἐναντίον τῶν ὑπολοίπων. Πέντε - ἕξι Χόνγκο σωριάζονται μὲ ἄγριες κραυγές στὴ γῆ ἐνῶ εἰκοσι ἄλλοι ὄρμουν ἀμέσως ἐναντίον του.

Οἱ χαλύβδινες γροθιές τοῦ γιγαντόσωμου παιδιοῦ τῆς ζουγκλας πέφτουν δεξιά καὶ ἀριστερά μὲ θρόντο καὶ κόνουν θραῦσι ἀνάμεσα στους ἀντιπάλους του ποὺ ἀρχίζουν νὰ ἀνοίγουν τρομοκρατημένοι τὸν κύκλο ὀλόγυρά του.

Θὰ μπορούσαν νὰ τὸν σκοτώσουν ἀπὸ μακριὰ μὲ κανέ-

Μὲ τρομαχτικὰ οὐρλιαχτὰ οἱ Χόνγκο ὄρμουν ἐπάνω του καὶ τὸν δένουν.

Χούλα, ἡ ἀγαπημένη τοῦ Χούπ.

να δάρου, ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι ἀπηγορευμένο ἀπὸ τὸν Γκόθ-

Ἔτσι, γιὰ μιὰ στιγμή ὁ Κόλ καταλαβαίνει ὅτι κινδυνεύει νὰ... νικήση τοὺς ἀντιπάλους του καὶ νὰ τοὺς κάη νὰ φύγουν τρέχοντας πρὸς τὴ χάραδρα ἀπ' ὅπου ἦρθαν. Κάνει λειπὸν ὅτι γλιστράει καὶ πέφτει στὸ ἔδαφος. Ἀμέσως τὸ τε μὲ τραυματικὰ οὐρλιαχτὰ οἱ Χόνγκο χύνονται ἐπάνω του καὶ τὸν τυλίγουν σφιχτὰ μὲ χοντὰ σχοινιά.

Τραγουδώντας ἕνα πρῶτο γονο τραγούδι, ἀπὸ τὴ χαρὰ τους, φορτώνονται τὸν αἰχμὰ λῶτὸ τους στους ὤμους τους καὶ παίρνουν τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Περνοῦν ἀνόμεσα ἀπὸ τὴ φοβερὴ χειρόφιδρα τῶν γυπαετῶν ἀνεμίζοντας τὰ μα

κρυά κοντάρια τους για να γλυτώσουν από τις επίθεσεις των τεράτων και τελικά φτάνουν στην αντίπερα όχθη. 'Από εκείνη τη στιγμή μέσα σε λίγα λεπτά το λευκό αγόρι βρίσκεται στην μεγάλη καλύβα του άπαισιου Γκόθ, που τον βλέπει και τὰ μάτια του γεμίζουν μοχθηρή χαρά.

'Εκτός όμως απ' αυτόν ο Κάλ βλέπει και τη Μπέλλα που στέκει δεμένη χειροπόδαρα σε μία γωνία του δωματίου. Τον βλέπει κι' εκείνη ταυτόχρονα και μία κραυγή απέλπισίας ξεφεύγει από τὰ χείλια της:

— Κάλ!

— Μπέλλα!, μουρμουρίζει τὸ γιγαντώσωμο αγόρι. Εἶσαι καλά λοιπόν; Φοβάμουν πὼς θὰ σε είχαν σκοτώσει αὐτὰ τὰ τέρατα!

Στὴν τελευταία εκείνη λέξη τοῦ Κάλ, τὸ πρόσωπο τοῦ μοχθηροῦ Γκόθ ἀφρίζει και πάλι κι' ἕνα φοβερὸ μουγγρητὸ ἐγαίνει ἀπὸ τὸ στήθος του. Σηκώνει τὸ χέρι του για νὰ χτυπήσει τὸ παιδί τῆς ζούγκλας στὸ πρόσωπο με ὅλη του τὴ δύναμη.

Μὰ ὁ Κάλ κάνει κάτι που δὲν τὸ περιμένει ὁ Γκόθ. "Ε-τοι ὅπως στέκει δεμένος χειροπόδαρα ἐμπρὸς του, σκύβει ξαφνικά τὸ κεφάλι του και τὸ χέρι τοῦ ἀπαισιου μάγου δὲν βρίσκει τὸν στόχο του. Ταυτόχρονα ὁ Κάλ τινάζεται ἐμπρὸς σὰν βέλος και τὸ κεφάλι του βρίσκει στὸ στομάχι τὸν σκελετωμένο Γκόθ και τὸν τινάζει πέντε μέτρα μακριά. Ὁ

ἴδιος ὁ Κάλ σωριάζεται κι' αὐτὸς στὸ πάτωμα.

"Ἐνα πνιχτὸ βογγητὸ πόνου βγαίνει ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ Γκόθ και τὸν πιάνει ἕνας ἄγριος βήχας. Τὸ αἷμα ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι του που γίνεται μελανό.

Οἱ φρουροὶ ὁμοῦν ἐπάνω στὸ πεσμένο αγόρι και σηκώνουν τὰ δόρατά τους για νὰ τὸ καρφώσουν ὅπως βρίσκεται πεσμένο στὸ ἔδαφος.

"Ἡ Μπέλλα στὴ σκηνὴ που βλέπει μπροστὰ της, ἀφήνει νὰ τῆς ξεφύγει μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ φρίκης.

"Ὁ τερατόμορφος Γκόθ ξεφωνίζει κι' αὐτὸς ἄγρια, ἀλλὰ μὲ δυσκολία, γιατί τοῦ ἔχει κοπῆ ἢ ἀναπνοή:

— Μή! Μή τὸν ἀγγίξετε, σκύλοι! Εἶναι δικός μου! "Ε-γὼ θὰ χαρῶ τὸν θάνατό του! Πάρτε τον! Πάρτε τον και πετάξτε τον στὴν φυλακή!

Και ἐνῶ οἱ φρουροὶ σηκώνουν τὸν Κάλ με μεγάλη δυσκολία, γιατί ἂν και δεμένος ἐντιστέκεται ἀπεγνωσμένα και τὸ κορμὶ του τινάζεται σὰν χαλύβδινο ἐλατήριο, ὁ τερατώδης Γκόθ πλησιάζει τὴν Μπέλλα.

— "Ὅστε τὸν ἀγαπᾶς, ἔ; μουγγρίζει σὰν δαίμονας. Τὸ βλέπω στὰ μάτια σου, ὁμορφη κόρη! Τὸ διάβασα μέσα στὴ φωνὴ που ἐβγαλες ὅταν πήγαιναν νὰ τὸν σκοτώσουν! Μὰ δὲν με νοιάζει!... Δὲν ζηλεύω! "Απόψε θὰ μείνης ἐδῶ μέσα με τὴ μυρωδιὰ ἐνός μαγικοῦ βότανου... Αὔριο ἢ καρδιά σου και ἡ σκέψις σου θὰ

είναι δικές μου! Ό,τι κάνω θα είναι καλό για σένα και θα με βρίσκεις χίλιες φορές πιο όμορφο από τον νεαρό, γενναίο σύντροφό σου! Και η εκδίκησής μου θα είναι να σε σώσω να τον σκοτώσης στο τέλος του μαρτυρίου του με το ίδιο σου το χέρι....

Μ' αυτά το λόγια και μ' ένα επίφατικό γέλιο, ο τερατώδης μάγος θγαίνει από το δωμάτιο της καλύβας του αφήνοντας μέσα μόνη της τη δυστυχισμένη κοπέλλα που ξεσπάει σε απελπισμένο κλάμα.

Μά δεν κλαίει για πολλή ώρα ή θαρραλέα κοπέλλα. Τα μάτια της λάμπουν αποφασιστικά και αρχίζει να αγωνίζεται απεγνωσμένα για να ελευθερωθή από τα δεσμά της.

— Πρέπει να ελευθερωθώ! Πρέπει!, μουρμουρίζει κάθε τόσο μέσα από τα σφιγμένα με πείσμα χείλια της και ο ιδρώτας τρέχει ποτάμι από το ώραίο της μέτωπο. Πρέπει να ελευθερωθώ για να σκοτωθώ άμέσως με το ίδιο μου το χέρι... πριν γίνω σκλάβο στην ψυχή αυτού του σατανικού μάγου και συνεργάτη στα έφιαλτικά έγκλήματά του... Άλλοίμονό μου! Πρέπει να ελευθερωθώ...

Μά όλες οι προσπάθειες που καταβάλλει ή δυστυχισμένη κοπέλλα δεν καταφέρνει τίποτα. Τα σκοιμιά μπαίνουν στο κρέας της από την υπερπόνηση και το αίμα αρχίζει να καταρακουλιά και να άνακα τεύεται με τον ιδρώτα της.

Μά σιγά-σιγά και οι προσ

πάθειές της άκόμα αρχίζουν να λιγοστεύουν χωρίς και ή ίδια να καταλαβαίνει το γιατί. Οι κινήσεις της γίνονται όσο πάνε και πιο ναυελικές και στο τέλος παύει έντελώς να αγωνίζεται για να ελευθερωθή.

Μιά βαρειά μυρωδιά που έχει γεμίσει την άτμόσφαιρα του φοβερού δωματίου, της έχει φέρει μιιά άκατάσχετη ζάλη.

Η Μπέλλα βλέπει στην άκρη του τοίχου κάτι σαν νιβάκι. Πηγαίνει σιγά-σιγά ως εκεί με βήματα που τρέκλίζουν. Πέφτει και κλείνοντας άμέσως τα όμορφα μάτια της θυθίζεται σ' έναν μολυβένιο ύπνο σαν του θανάτου...

ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

ΕΧΑΣΑΜΕ όμως τον χαζο-Χούπ και την άμοιρη τή Χούλα ριγμένους μέσα σε μιιά άδειά και σκοτεινή καλύβα και με δυο θεώρατους φρουρούς έξω από την πόρτα τους. Ο Χούπ άπως είπαμε είναι ευχαριστημένος που θρέθηκε επί τέλους μόνος του με την άγαπημένη του νέγρα, μά εκείνη δεν συμμερίζεται καθόλου την ...εύτυχία του και κλαψουρίζει συνεχώς, ώσπου στο τέλος προκαλεί την περιέργειά του.

— Άγαπημένες μου Χούλες, της λέει τρυφερά ο άδιόρθωτος πυγμαίος, έχω βέβαια ξαναδη κι άλλες γυναίκες να κλαίνε από εύτυχία για... μένα, αλλά τέτοιον σπαραγμόν

και μάλιστα... από τρεις μαζί, δεν ξαναδά και φιλάω και σταυρό!

— Είσαι πολύ θλόκας και με τὸ μπασόν, Χαυπάκο μου, μουγγρίζει άγρια ή νέγρα. Τί νά σου κάνω όμως πού είναι δεμένα τὰ... χεράκια μου!

— Μη μου θυμίζης τί σφαλιάρες χάνω, έτσι πού σ' έδωσαν, νά χαρής!, μουρμουρίζει άπαρηγόρητος ὁ Χούπ. Μωρή Μανταλένα! Δεν νομίζεις πώς είναι καιρός πιά νά βγής λιγάκι από τήν κοιλιά μου νά ξανασάνω;

"Ένα κρώξιμο άκούγεται πραγματικά μέσα από τήν προβιά του πυγμαίου, μὰ ή καρδιά του δεν έμφανίζεται.

— "Έλα, μωρή", τής ξαναλέει ὁ Χούπ. Δεν άκουσες πού έβρεσε λήξι ὁ συναγεμός;
"Η τὰ θρήκες ζεστά εκεί μέ-

Τινάζεται σαν βέλος και τὸ κεφάλι του δρίσκει στο στόμαχι τὸν τερατόμορφο μάγο.

— Μωρή Μανταλένα! Δεν κόβεις με τὸ ράμφος σου αυτό τὸ σχοινί;

σσ και σου καλάρεσε; Μανταλένα! Μανταλένα Είπα! Βγές γιατί θά πέσω μπρούμυτα και θά σέ λυώσω, φουκαιριάρα μου!

Σ' αυτή τήν τελευταία άπειλή τὸ πουλι θγάζει τρομαγμένο τὸ άστείο κεφάλι του έξω από τήν προβιά του πυγμαίου και άρχίζει νά κακαρίζη τρομαγμένη.

— Σκάσε, μωρή, πανάθεμάσε!, τσιρίζει ὁ πυγμαίος άνήσυχος. Θέλεις νά νομίσουν οί φρουροί πώς κακαρίζω έγώ και νά μπουν νά μου ζητάνε νά τούς κάνω αύγό; Μπά! Τί βλέπω!

Κί' ὁ πρελλο - Χούπ ξαφνικά ξαναίνεται πάλι στὰ γέλια

— Τί έπαθες; τὸν ρωτάει ή Χούλα παιραξενιαμένη και νευραιοσιμένη πού ὁ θλόκας αυτός έχει ὄρεξη για γέλια.

— Μὰ δὲν βλέπετε, Χού-
λες μου; λέει ὁ πυγμαῖος χα-
χανίζοντας πάντα. Τὸ ἓνα πο-
δάρι τῆς καπερῆς τῆς Μαντα-
λένας ἔχει μπλεχτῆ στὸ σκοι-
νὶ που περνάει ἐπάνω ἀπὸ τὴν
κοιλιά μου καὶ γι' αὐτὸ δὲν
μπορεῖ νὰ βγῆ ἀπὸ κεῖ μέσα!
Γι' αὐτὸ στριφογύριζε κιόλας
τόσες ὥρες καὶ μὲ πῆθανε στὸ
γαργαλητὸ!

— Κῦττα νὰ τὴν ἐλευθερώ-
σης τὴν κακομοῖρα!, λέει ἡ
καλόκαρδη Χούλα. Ἐμᾶς μπο-
ρεῖ νὰ μᾶς σουβλίσουν — μὲ
τὸ μπαρδῶν — ἀλλὰ ἐκεῖνη ἔ-
χει φτερά καὶ θὰ πετάξη μα-
κριὰ νὰ σωθῆ!

— Ποῦ ἀκούστηκε νὰ σου
ἐλίζουν τοὺς ἀνθρώπους καὶ
ν' ἀφήνουν ἐλεύθερα τὰ που-
λιά; μουρμουρίζει ὁ Χούπ ἀ-
νυίγοντας τὸ ρομοκρατημένον
τὶς ματάρες του.

Δυὸ πολεμιστὲς πετοῦν στὴν φυ-
λακὴ τὸν Κᾶλ δεμένον χειρο-
πόδαρα.

Ὁ τρελλο - Χούπ καταφέρνει
καὶ λύνει τὸν Κᾶλ.

Κι' ἐπειδὴ ἡ Χούλα δὲν ἔχει
ὄρεξη γιὰ ἀσιτεῖα καὶ σωπαί-
νει, ὁ τρελλο- Χούπ ξαναλέει.

— Μωρὴ Μανταλένα! Δὲν
κόβεις μὲ τὸ ράμφος σου αὐ-
τὸ τὸ σκοινὶ ποῦ περνάει ἀπὸ
πάνω ἀπὸ τὴν κοιλιά μου; Ἐ-
τσι θὰ ἐλευθερωθοῦμε καὶ οἱ
δυὸ, ποῦ εἴμαστε τόσο στενά
χαιρα!

Τὸ τετραπέρατο γυμνασμέ-
νο πουλιὶ δὲν ἀργεῖ νὰ καταλά-
δη καὶ μόνο του πῶς τὸ σχοι-
νὶ γιὰ τὸ ὁποῖο λέει ὁ Χούπ εἶ-
ναι αὐτὸ ποῦ κρατᾶει αἰχμά-
λωτο τὸ πόδι του καὶ γιὰ νὰ
καταφέρῃ νὰ ἀπασυλλαγῆ, ἀρ-
χίζει νὰ τὸ τσιμπάη μὲ τὸ ράμ-
φος του μὲ μιὰ ταχύτητα κα-
ταπληκτικῆ.

Μὰ μὲ τὸ σύστημα αὐτὸ οἱ
μισὲς τσιμπιές πέφτουν ἐπά-
νω στὸ σχοινὶ καὶ οἱ ἄλλες
μισὲς στὴν κοιλιά τοῦ πυγμαῖο!

ου, πού βάζει πάλι τις φωνές.

— Μωρή Μανταλένα!, τρελ λάθηκες; Θά με γεμίσης μπι μπίκους με τή μύτη σου και θά ξύνωμαι δυό χρόνια! Μή, μωρή και γαργαλιέμαι κιόλας! Χί, χί, χί! "Αϊ στην εύγη, Μανταλένα! Καλὲ ἐπίτηδες τὸ κάνεις;

— Μὰ ἀναίσθητος εἶσαι; λέει αὐστηρὰ ἀπὸ δίπλα του ἡ Χούλα. Χασκογελάς σὰν ζῶον — με τὸ μπαρδὸν κιόλας — τὴ στιγμή που πρόκειται αὐτὸς ὁ ἀπαίσσιος μαῦρος νὰ σκοτώσῃ τὴ μὴς Μπέλλα κι' ἐμᾶς και τὸν φίλο σου τὸν Κάλ!

— Καλὲ Χουλίτσες, τὸ πι στεύετε τώρα; λέει ὁ Χούπ χασκογελῶντας. "Εγὼ γιὰ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια μου τὸν συμπάθησα αὐτὸν τὸν Γκόθ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή! Καλὸ παιδί φαίνεται. Νὰ δῆς που ὅταν τοῦ περάσουν τὰ πρῶτα μπουρίνια του, θά μᾶς κάνει τὸ τραπέζι. Καί τότε ἐγὼ θά τσιμπήσω μόλις τόσο δά, κα λές μου Χούλες, καί ἄλλῃ τὴν ἄλλῃ μερίδα μου θά σὰς τὴ δώσω ἐσὰς νὰ τὴ φασημακώσετε! — με τὸ μπαρδὸν κιόλας! — συμπληρώνει κοροϊδευτικά.

— "Αχ! "Εχε χάρι που εἶναι τὸ χέρι μου δεμένο!, λέει με θυμὸ ἡ νέγρα.

Μὰ ὁ Χούπ δὲν τὴν ἀκούει.

— Μωρή Μανταλένα!, τσι ρίζει. Μὲ τρέλλανες πιά! "Αστο νὰ πάη στὴν εύχή τὸ βρωμόσκοινο! Μὴ σῶσης καί τὸ κόψης ἂν εἶναι νὰ με μωρλάνης στὸ γαργαλητό! "Ωχ!

δὲν μπορῶ — καί ξεσπάει πάλι σὲ τρανταχτὰ γέλια ὡσπου ἡ πόρτα τῆς καλύβας ἀνοίγει γιὰ μιὰ στιγμή καί κάνει τὴν ἐμφάνισί του θυμωμένος ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό φρουροὺς τους.

— Τὶ ἔπαθες καί γελάς ἔτσι, βρωμοπυγμαίε; μουγγρίζει ἄγρια. Μᾶς πῆρες τὸ κεφάλι!

— Καί σάμπως καταλαβαί νεις ἀπὸ χιούμορ, χοντροκέφαλε; τοῦ λέει ὁ Χούπ προσελημένος, ἀλλὰ τὴν ὥρα που ὁ Χόνγκο ἐτοιμάζεται νὰ πάη κοντὰ γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ γιὰ τὴν ἀναίδειά του, ἡ πόρτα ξαναοίγει. "Απ' ἔξω ἀκούγονται φωνές. Τελικὰ ἔρχονται μέσα δυό ἄλλοι Χόνγκο καί πετοῦν μέσα δεμένον χειροπόδαρα τὸν Κάλ.

— Μπᾶ! Σὰν τὰ μᾶραθα, τοῦ λέει με ἔκπληξι ὁ Χούπ. Πῶς βρῆκες τὸ δρόμο χωρὶς σχεδιάγραμμά, ἂν ἐπιτρέπεται κιόλας;

ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ

ΜΟΛΙΣ οἱ φρουροὶ φεύγουν ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ὁ Κάλ, μωρμουρίζει γεμάτος ἀγωνία:

— Πρέπει νὰ τρέξωμε ὅσο γρηγορώτερα μποροῦμε νὰ ἐλευθερώσουμε τὴ Μπέλλα ἀπὸ τὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ τέρατος!

— Σιγά, μὴν τρέχεις ἔτσι καί δὲν μπορῶ νὰ σὲ φτάσω! τοῦ κάνει ὁ χαῖο - Χούπ κοροϊδευτικά. Δὲν λὲς νὰ λυθῆς πρῶτα παρὰ θες καί νὰ τρέξης ἔτσι ὅπως εἶσαι σὰν δέ-

μα έξ 'Αμερικής!

— Πρέπει να λυθούμε και να ενεργήσωμε γρήγορα! Χούπ, κι' εσύ καλή μου Χούλα, προσπαθήστε όσο μπορείτε να λυθήτε! Πρέπει με κάθε βιασία να έλευθερωθούμε!

— Καλά και μάς τώπες και δεν τὸ ξέραιμε! μουρμουρίζει ὁ Χούπ γκρινιαρικά. Ἐμένα ἢ κοιλίτσα μου πετάει φωτιές ἀπὸ τὴν... προσπάθεια κι' εἰς... Ὠωωωχ!.. Μωρῆ. Μανταλένα! Ἐγχείρησι σκληροκοιλιδίτιδος μου κάνεις; Μήρη!...

Πραγματικὰ ἡ καρακάξα, τοῦ ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα συνεχίζει τὴ δουλειά της προσπαθώντας να κόψῃ τὸ σκοινί, βλέποντας ὅτι δεν καταφέρει τίποτε, νευριάζει καὶ ἀρχίζει νὰ τσιμπᾷ με ὅλη τῆς τὴ δύναμι. Ὁ καμμένος ὁ πυγμαῖος τινάζεται ἀλαφιασμένος γιὰ νὰ γλυτώσῃ, ἀλλὰ τότε ἀκούγεται ἓνα «κράκ» καὶ ἡ Μανταλένα βρίσκει νὰ πετᾷ τὸν ἀέρα, ἐνῶ ὁ Χούπ βλέπει τὸ ἓνα χέρι του μπροστὰ στὰ μάτια του.

— Μπιά!, λέει με τρομερὴ ἐκπληξι. Τὶ βλάκας πού εἶμαι τὴν ὥρα! Τὸ ἓνα μου χέρι εἶχαν ξεχάσει νὰ μοῦ τὸ δέσουν! Ἐκτὸς πάλι κι' ἂν ἔχω... τρία! Σάμπως κάθηκα καὶ μὴ μιά φορὰ νὰ τὰ μετρήσω με προσοχῆ;

Μὰ φυσικὰ, οὔτε τρία χέρια ἔχει ὁ χαζὸς πυγμαῖος, οὔτε εἶχαν ξεχάσει νὰ τοῦ δέσουν κανέναν οἱ Χόνγκο. Ἄπλοῦστα ἡ καρακάξα εἶχε κόψῃ ἀρκετὰ τὸ σκοινί με τὸ

ράμφος τῆς τὴν ὥρα καὶ καθὼς ἐκεῖνος ἀνατινάχθηκε ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τενωθήκε, δεν ἄντεξε καὶ ἔσπασε!

— Χούπ!, μουρμουρίζει ὁ Κάλ τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Λύσου γρήγορα καὶ λύσε μας κι' ἐμᾶς!

Καὶ στὴν περιπτώσι αὐτὴ παρ' ὅλη τὴ χαζομάρα του ὁ τρελλο - Χούπ καταφέρνει καὶ λύνει τὸν Κάλ κι' ἐκεῖνος ἐλευθερώνει γρήγορα τὴ Χούλα. Ὁ κωμικοτραγικὸς Χούπ, τρέχει τότε καταχαρούμενος νὰ ἀγκαλιάσῃ τὴν ἀγαπημένη του, ἀλλὰ ἐκεῖνη τοῦ τᾶχει μαζέψει ἀπὸ πολλὰ ὥρα καὶ τοῦ δίνει μιά σβουριχτὴ κατακεφαλιά, πού τὸν φέρνει πέντε τοῦμπες. Ὁ πυγμαῖος αἰσθάνεται μεγάλῃ εὐτυχία καὶ στὴν τελευταία τοῦμπα ξεφωνίζει θριαμβευτικὰ:

— Ζήτω ἡ ἐλευθερία!

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΧΤΥΠΗΜΑ

ΜΕ ὅλη τὴ λαχτᾶρα πού ἔχει ὁ Κάλ νὰ τρέξῃ κοντὰ στὴ Μπέλλα πού κινδυνεύει στὰ χέρια ἐκεῖνου τοῦ τέρατος, σκέπτεται πὼς δεν πρέπει νὰ κἀν καμ μιά ἐνέργεια ὥσπου νὰ ἔρθῃ ἡ νύχτα, γιὰτὶ βρίσκει μὲσα σ' ἓνα πλῆθος ἐχθρῶν καὶ δεν πρέπει νὰ διακινδυνεύσῃ τὴ ζωὴ κανενὸς ἀπὸ τοὺς φίλους του. Μὰ ὅταν ἔρχεται ἡ νύχτα καὶ ἀπὸ τὴ σιωπὴ πού βασιλεύει γύρω τους καταλαβαίνουν πὼς ὅλοι ἔχουν κοιμηθῆ, ἀνοίγουν τὴν πόρτα μαζὶ με τὴ Χούλα, σιγὰ - σιγὰ

καί βγαίνουν έξω. Οί δυο Χόνγκο πού τούς φρουρούν στέκουν άκίνητοι σαν άγάλματα. Ο Κάλ άρπάξει τόν έναν από τó λαιμό, μέ τέτοια δύναμη πού δέν προλαβαίνει νά βγάλη ούτε άναστεναγμό. Ο σύντροφός του κάνει νά ξεφωνήσει καί νά σηκώσει τó δόρυ του, αλλά τότε ή πελώρια χερούκλα τής Χούλας πέφτει πάνω στο κεφάλι του καί ό άγριος σωριάζεται κάτω άναίσθητος.

— Μέ τó μπαιρόν! κιάλας λέει ή νέγρα όλο ευγένεια.

— "Α! "Όλα κιάλα!, τσιρίζει ό κουτό - πυγμαίος πίσω της. Δέν θέλω άπιστίες, άγαπημένες μου Χούλες! Σφαλιάρες θά δίνης μόνο σ' έμένα είπαμε, άλλοιώς σέ χωρίζω!

Μά ό Κάλ τρέχει ήδη μέσ στο σκοτάδι προς τήν κεντρική καλύβα τού Γκόθ, κρατώντας στα χέρια του τó δόρυ τού μαύρου πού είχε άχρηστέ

ψει. "Έτσι ή Χούλα καί ό πυγμαίος άναγκάζονται νά τόν άκολουθήσουν άνοιγοντας όσο μπορούν τά πόδια τους. Εύτω χώς ή πλατεία τού χωριού είναι έντελώς έρημη. "Όλα είναι βυθισμένα στον ύπνο καί κανείς δέν περπατά πουθενά.

— Μωρέ σχολάσανε άκόμα καί τά θέατρα!, μονολογεί ό Χούπ παραξενωμένος. Τί τόπος είναι τούτος δώ; Μέ τίς κότες κοιμούνται; "Αλήθεια είπα κότες! Πού είναι ή Μανταλένα; Μωρή Μανταλένα!

— Σιγά, θλάκα!, μωρμουρίζει ό Κάλ άνήσυχος. Θές νά μάς άκούσουν καί νάρθουν νά μάς πιάσουν;

— "Άς τολμήσουν!, λέει ό Χούπ περήφανα. Έγώ έστι τετάνωμα καί σπάω... παλαμάρι όπωρ είδες! Σκέψου ν' άποφασίσω νά θυμώσω!

Ωστόσο ή Μανταλένα προσγειώνεται πάνω στον όμο του καί ή συνοδεία προχωρεί προς τή μεγάλη καλύβα χωρίς άλλο έπεισόδιο. Ο Κάλ δέν μπαίνει από τήν κεντρική είσοδο πού τή φυλάνε δυο φρουροί. Πάει από τó πίσω μέρος τής καλύβας, βγάξει μερικά καλάμια ίσα νά χαρέσει καί αφήνοντας τούς φίλους του νά τόν περιμένουν χώνεται μέσα στο άνοιγμα.

— Σκέψου χαρά πού θά κώνη ό Γκόθ όταν δη πώς τού φιάξαμε καί πάρτα... ύπηρεσίας!, λέει ό Χούπ στις Χούλες του!

Στό μεταξύ ό Κάλ προχωρεί μέσα στο σκοτάδι καί φθά

— Ζήτω ή... 'Ελευθερία!

νει στο βάθρο με τὸ παράξενο θυμιατό. Σκύβει καὶ βλέπει τὴν ἐκτυφλωτικὴ κρυστάλλινη σφαῖρα, πού παρ' ὄλο πού εἶναι νύχτα, αὐτὴ ἀστράφτει ὅπως καὶ τὴ μέρα. Στὸ ἐσωτερικὸ τῆς βλέπει τὸν μαύρο ἀχνὸ πού στροβιλίζεται καὶ ἀμέσως στὸ νοῦ του ἔρχονται τὰ προφητικὰ λόγια αὐτοῦ πού ἀντιπροσωπεύει Τὸ Πνεῦμα— Τῆς— Ὑπέρτατης—Σοφίας:

«Ἐνας μαύρος ἀχνὸς σὰν τὸ πουλὶ τοῦ θανάτου στροβιλίζεται συνεχῶς ἀνάμεσα σ' ἔμένα καὶ σ' αὐτὸν καὶ δὲν μπορῶ νὰ δῶ καθαρὰ... Ἄν ὁ σιδερένιος κλοιὸς σὲ σφίγγει ἀπὸ παντοῦ ...τότε βρῆς τὸν μαῦρο... ἀχνό... Τὸ πουλὶ τοῦ θανάτου... Καὶ σκότωσέ το!»

Χωρὶς νὰ διστάσῃ καθόλου ὁ Κάλ ἀρπάζει τὴν κρυστάλλινη σφαῖρα ἐπάνω ἀπὸ τὸ βάθρο τῆς καὶ τρέχοντας στο μέρος πού κοιμόταν ἡ Μπέλλα τὴν παίρνει κι' αὐτὴν στὴν ἀγκαλιά του χωρὶς νὰ προσπαθήσῃ νὰ τὴν ξυπνήσῃ καὶ ξαναβγαίνει ἀπὸ κεῖ πού εἶχε μπῆ.

Ἐμφανικὰ ἓνας ἴσκιος προβάλλει μέσα στὴ νύχτα πού τὴν ἀχνοφωτίζει ἓνα μικρὸ κομματί φεγγαριοῦ πού γέρνει πρὸς τὴ δύση του. Ἐνας ἴσκιος πού ὀρμίζει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ μ' ἓνα τρομερὸ φτεροκάπημα καὶ προκαλεῖ ἓνα ρίγος ἀνατριχίλας στὸ κορμὶ τοῦ θρυλικοῦ παιδιοῦ.

Ὁ ἴσκιος κατευθύνεται πρὸς τὸ μέρος του καὶ ὁ Κάλ δὲν ἀργεῖ νὰ καταλάβῃ πῶς

Χωρὶς νὰ διστάσῃ ὁ Κάλ, ἀρπάζει τὴ μαγικὴ κρυστάλλινη σφαῖρα...

ἔχει νὰ κἀνῃ μ' ἓνα ἀπὸ τὰ αἰμοδόρα ὄρνεα.

Ἀποθέτει τότε τὴν κοιμισμένη Μπέλλα καταγῆς, ἀφίμει δίπλα τῆς τὴν γυάλινη καὶ μαγικὴ σφαῖρα κι' ἔτοιμάζεται ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸ ὄρνεο πού κατεβαίνει τῶρα μὲ ὀρμὴ ἐναντίον του, ἀφήνοντας ἓνα βραχνὸ κρῶξιμο.

— Πανάθεμά το!, λέει ὁ χαζο Χούπ βλέποντάς το. Φυλαχτήτε Χούλες μου νὰ μὴ γίνετε μακαρίτισσες καὶ δὲν θάχω κανέναν νὰ μὲ καρπαζώνη. Πού εἶσαι, μωρὴ Μανταλένα! φωνάζει συνεχῶς στὴν καρακάξα του. Κρύμου κακομοῖρα γιατί θὰ σὲ κἀνῃ μιὰ μπουκιὰ αὐτὸ τὸ ξωτικό.

Στὸ μεταξύ, ὁ Κάλ, μὲ ὄλες του τίς αἰσθήσεις σὲ ἐπιουλακὴ, περιμένει. Κι' ὅταν σὲ μιὰ στιγμή τὸ πελώριο

πουλί δὲν ἀπέχει παρὰ ἓνα μὲ τρο πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, σκύβει ἀπότομα καὶ κάνει ἓνα δῆμα μπροστά. Τὸ ὄρνεο μὲ τὴν ταχύτητα ποῦ ἔχει δὲν προβλέπει τὴν μετατόπισι τοῦ ἀντιπάλου του καὶ πέφτει μὲ ὀριμὴ πάνω στὴ γῆ.

Ὁ Κάλ στρέφει τώρα ἀπὸ τομα καὶ πέφτει πάνω στὸν μαῦρο ὄγκο τοῦ φοβεροῦ πτηνοῦ, ζητώντας νὰ αἰχμαλωτίσῃ τὸ λαίμω τοῦ ἀνάμεσα στὰ δυὸ ἀτσαλένια χέρια του.

Ὁ Χούπ, ποῦ ἐνθουσιάζεται ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνή, σηκώνει τὰ μανικέτια του ὡς τὸν ἀγκώνα, τακτοποιεῖ τὸ ἐπίσημο καὶ χιλιοστρακακωμένο καπέλλο του στὸ κεφάλι καὶ πλησιάζει τὸ σύμπλεγμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πουλιοῦ γιὰ νὰ... βοηθήσῃ κι' αὐτός! Σφίγγει τὴ γροθιά του καὶ τὴν κατεβάζει μὲ δύναμι, χωρὶς νὰ βλέπῃ, πάνω στὸ κεφάλι τοῦ... Κάλ!

— Τὸ σκότωσα!, φωνάζει ἐνθουσιασμένος. Τὸ σκότωσα τὸ πουλί!

Ἡ Χούλα, ὅμως, ποῦ εἶδε τί συνέβη, στριφογυρίζει τὸ χέρι της καὶ τὸν φιλοδωρεῖ μὲ μιὰ σβουριχτὴ γροθιά ποῦ κάνει νὰ λάμψουν μπροστὰ στὰ μάτια του ἀστέρια, φεγγάρια καὶ ἥλιοι.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη σηκώνεται ὁ Κάλ, ἀφήνοντας στὸ ἔδαφος νεκρὸ πιά τὸ τρομερὸ πουλί.

* * *

Γιὰ ὄρες ὀλόκληρες, ὡς τὸ πρῶτ, τρέχουν οἱ τρεῖς σύντροφοι πρὸς τὰ ἄγρια βουνὰ ποῦ

τριγυρίζουν τὸ ὄραπέδιο τῶν Χόνγκο. Ὁ ὕπνος τῆς Μπέλλας εἶναι παρὰξενος καὶ θαυὸς καὶ παρὰ τὶς προσπάθειες τοῦ Κάλ δὲν ἔχει μπορέσει νὰ ξυπνήσῃ. Τὸ λευκὸ παιδί τῆς ζούγκλας εἶναι τρομερὰ ἀνήσυχο. Κάποτε, τὸ πρῶτ, τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποῦ βγαίνει ὁ ἥλιος, ἡ πεντάμορφη κοπέλλα ἀνοίγει τὰ μάτια της καὶ κυττάζει γύρω της ἐκπληκτῆ.

— Ποῦ βρίσκομαι; μοιροῦρίζει τρομαγμένη.

— Μπέλλα! Ἐλευθερωθήκαμε!, τῆς λέει συγκινημένος ὁ Κάλ. Θὰ φύγωμε πίσω ἀπὸ τοῦτα τὰ βουνὰ γιατί δὲν μποροῦμε νὰ περάσοῦμε τὴ χαράδρα τῶν γυπαετῶν...

Σωπαίνει καὶ τὰ μαλλιά του ὀρθώνονται ἀπὸ φόβη, γιατί βλέπει πῶς ἡ Μπέλλα τὸν κυττάζει ἄγρια... Μὲ μίσος τρομερό!

— Θέλω νὰ γυρίσω στὸν Γκόθ!, οὐρλιάζει μὲ θυμὸ. Γιατὶ μὲ πήρατε ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο μου Γκόθ;

Τότε γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Κάλ προσέχει μὲ δέος πῶς οἱ κινήσεις τῆς Μπέλλας εἶναι ἀκαμπτες σὰν νὰ βρίσκεται ὑπνωτισμένη.

— Μπέλλα!, φωνάζει σπαρρακτικὰ, τί ἔπαθες; Τί σοῦ κάνανε;

— Μὴ μὲ πλησιάζης! Θὰ σοῦ βγάλω τὰ μάτια!, στριγγλίζει ἄγρια ἡ κοπέλλα. Θέλω νὰ γυρίσω στὸν Γκόθ, ποῦ τὸν ἀγαπῶ σὰν κύριο καὶ σὰν θεό μου!

Ὁ Κάλ παρὰ τὴν ἀπειλή της κάνει νὰ τὴν πλησιάσῃ,

ἀλλά ὁ Χούπ τὸν τραβάει ἀπὸ τὸ χέρι.

— Ἄκου, ψίπ!, τοῦ λέει αὐτῇ στῆρά. Ὅλα κι' ὄλα! Μόνο τέτοια δὲν θέλω! Ξέρεις πὼς οἱ γυναῖκες εἶναι μυστηριεῖς! Ἄφου τῆς ἄρεσε ὁ Γκόθ, γιὰ μᾶς περισσεύει! Νὰ τὴν ἀφήσης νὰ πάη κοντά του! Αὐτὰ εἶναι τίμια πράγματα, ξέρω ἐνῶ! Γιατὶ νὰ μὴν εἶσαι κι'

ἐστὺ ἔτσι γόης σὰν καὶ μένα πού με ἀγαπᾶνε πάντα οἱ καλὲς μου; Ἔτσι Χούλες μου;

Ἀλλά ἡ νέγρα εἶναι πῦρ καὶ μανία αὐτὴ τῆ στιγμῆ καὶ τοῦ δίνει τὸν πιὸ τρανταχτὸ σφάλιστρο ἀπ' ὅσους τοῦ ἔχει δώσει ποτέ.

— Τριάντα στροφές! Νέο ρεκόρ!, ξεφωνίζει ὁ Χούπ θριαμβευτικά.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΡΩΜΑΝΟΣ

Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο. Ε.

ΚΑΛ – Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γραφεία: Όδος Λέκκα 22—Αριθμός 2—Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ/ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

ΚΑΘΕ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ «ΚΑΛ» ΠΙΟ ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΟ!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ :

**ΣΤΗΝ ΚΟΙΛΑΔΑ
ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΖΩΗΣ**

Μιά καταπληκτική περιπέτεια γεμάτη δράσι και συγκινήσεις: Το λευκό παιδί της ζούγκλας θα πεθάνη άπ' το χέρι της άγαπημένης του συντρόφισσας;

**ΣΤΗΝ ΚΟΙΛΑΔΑ
ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΖΩΗΣ**

Μιά σπαρταριστή σειρά από... έξυπνάδες του χαζο - Χούπη, που τον άναδεικνύουν σέ... παντοδύναμο καί... φόβητρον της φυλής Χόνγκο!

Γ Λ Ε Ν Τ Ι... ΜΕΧΡΙ ΠΡΩΤ'ΑΣ

ΕΝΩ ΗΣΧΟΛΕΙΤΟ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ
ΕΝΟΣ ΚΕΟΥ ΦΙΛΤΡΟΥ ΓΙΑ ΤΣΙΓΑΡΑ

ΑΞΕ ΕΠΙΣΩ ΟΤΙ ΚΑΤΗ
ΠΕΤΥΧΑ ΤΩΡΑ ΑΞΕ ΔΟΜΙ-
ΜΑΣΕ

ΚΙ' ΑΜΕΣΩ ΑΝΑΨΕ ΕΝΑ ΝΕΟΤΣΙΓΑΡΟ
ΓΙΑ ΝΑ ΤΟ ΔΟΚΙΜΑΣΗ.

ΜΟΥ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΟΤΙ
ΤΟ ΠΕΤΥΧΑ.. ΗΠΡΑΒΟ..
ΞΑΝ ΝΑ ΜΗΝ ΚΑΤΝΙ-
ΣΩ ΤΣΙΓΑΡΟ ΜΕ ΦΙΛΤΡΟ.

ΕΙΧΕ ΔΟΚΙΜΑΣΕΙ ΠΕΡΙ ΤΑ ΒΤΣΙΓΑΡΑ..
ΟΤΑΝ ΞΕΚΙΝΗΣΕ ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ..

ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ
ΚΥΡΙΕ ΑΡΘΟΥΡ;
ΦΑΙΝΕΣΤΕ ΠΟΛΥ
ΧΡΩΜΟΣ..

ΔΕΝ ΞΕΡΩ... ΑΡ-
ΧΙΣΑ ΝΑ ΖΑΛΙ-
ΣΟΜΑΙ ΤΕΛΕΙΩΣ
ΞΑΦΝΙΣΑ.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ